ஓம்.

பரப்பிரம்மணே நம:.

"ஏகம் சத் விப்ரா பஹுதா வதந்தி."

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
16 OCT 1903
MADRAS.

இகபரசுகசாதனி.

வாலியம் I. } 1903௵ ஆகஸ்டு௴ {புத்தகம் IV.

மனனமாலை.

பெருவெளியாயைம்பூதம்பிறப்பிடமாய்ப் பேசாத
பெரிய மோனம்
வருமிடமாய் மனமாதிக் கெட்டாத பேரின்ப
மயமாய் ஞானக்
குருவருளாற் காட்டிடவு மன்பரைக் கோத்தற
விழுங்கிக்கொண் டப்பாலுந்
தெரிவரிதாய்க் கலந்ததெந்தப் பொருளந்தப்
பொருளினை யாஞ் சிந்தைசெய்வாம்.

உணர்ந்துணர்ந்திழிந்த கன்றுயர்ந்துருவியந்தவிந்நிலைமை, உணர்ந்துணர்ந்துணரிலுமிறைநிலையுணர்வரிதுயிர்காள், உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்தரியயனரனென்னுமிவரை, உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்திறைஞ்சுயின்மனப்பட்டதொன்றை.

ஒன்றெனப் பலவெனவறிவரும் விடிவினுணின்ற
நன்றெழில் நாரணனான்முக னரனென்னுமிவரை
ஒன்றநும் மனத்துவைத்துள்ளிநும் மிருபசையறுத்து
நன்றென நலஞ்செய்வதவனிடை நம்முடைநாளே.

விண்ணுறுவ மீசனென்பார் வேற்றுருவஞ்சிவனென்பார்
கண்ணுமிரவி யும்போற்கா ணென்பார்—திண்ணமதா
யத்துவித மாகாதவை யிரண்டு மாகாத
சித்துருவந் தானே சிவம்.

இருப்பதுபொய் போவதுமெய் யாதிருந்து மென்ன - மெவரிருந்துமென்செய்வா ரெமன்வருங்காற் றேடும், பொருள்கொடுத்துப் பிழைப்பாயோ தமரையனுப்புவையோ - பொய்யுரைத்தாற் சென்றிடுமோ பிற்கணத்தேவருவே, னுருக்கம் வையுமையாவென் றழுதம்விடுவானோ - வூட்டிவளர்த்திடு முடம்பினொடு கொடுபோகானே, செருக்கெதுவோ நிலைமையில்லாப் பொருட்கழுவாய் நெஞ்சே- சிச்சிநீ யறிந்துகெட்டாற் செப்புவாருனக்கே.

உள்ளபடிநாம் பிழைக்கும்வகை யெதுவென்றுன்று - யுணர்ந்தவரைப் பரிகசிப்பா யுட்கருத்தை மறைத்துக், கள்ளவந்தனம் பூசைஜபதப மேற்காட்டிக் - கருத்தறியாரிடம் பகட்டிக் கண்டவர் பாலனுகா, யெள்ளளவும் வாக்குமனங்காய மொருப்படவிங் - கெத்தொழிலு முனுற்றுநிலா யெப்பய னெங்குறுவாய், பொள்ளவுடற்கே யழுவாயான்ம சுகம்பேணாய் - புறந்திரிவா யகமடங்காய் புகலுவதென் னுனக்கே.

வஞ்சகமன் வாதனைக்கும் வன்பிறவி வேதனைக்கு
மஞ்சியுனை யடைந்தே னையாபராபரமே.

ஆரிருந்தென் னார்போயென் னாமுதாநின் னருளின்
சீரிருந்தா லுய்வேன் சிவமே பராபரமே.

சினமிறக்கக் கற்றாலுஞ் சித்தியெல்லாம் பெற்றாலு
மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே.

ஆனந்தமான நின்னையன்றி யொன்றை யுன்னாத
மோனந் தமியேற்கு முத்தி பராபரமே.

எல்லாரு மின்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
யல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே.

சொல்லும் பொருளுமற்றுச் சும்மா விருப்பதற்கே
யல்லும் பகலுமெனக் காசை பராபரமே.

கொடுப்பானு மீசனதைக் கொள்வானு மீசனெனின்
மடுக்கா வெதிர்வினைகள் வந்து.

வெறுப்பு விருப்பாற் பிறப்பாமே லைக்கிப்போதே
வெறுப்பு விருப்பற்றால் விடும்.

எங்குமாய் நின்றாயை யெக்காலம் பூசித்தே
யெங்குமாய் நிற்க வெனக்கீ.

அதுவுது வென்றெண்ணு தறிவோ டறிவாய்ப்
பதிதல்சிவ யோகம் பார்.

எத்தனை தாயைக் கண்டோ மெத்தனை தமரைக் கண்டோ, மெத்தனை மனையைக் கண்டோ மெத்தனை மகவைக் கண்டோ, மெத்தனை யூரைக் கண்டோ மெத்தனை பேரைக் கண்டோஞ், சித்தமே திரும்பா யீசன் றிருவடி காணு மாறே.

அறிந்ததை அறிவித்தல்.

ஒரு அரசன் தனது புரோகிதரை யழைத்து எக்ஞம் பண்ணும்படி உத்திரவுசெய்து சகல சாமக்கிரிகளையுங்கொடுத்து, அதற்குத்தக்க பசு அகப்படாததால், அவ்வரசன் பசு லட்சணந் தெரிந்த ஒரு பிராமணனை வரவழைத்து அவனிடத்து சில திரவியங்களைக்கொடுத்துப் பசுவை வாங்கிக்கொண்டுவர அனுப்பினான். அப்படியே நல்லதென்றுசொல்லி அவ்விப்பிரன் சென்று சகல லட்சணமும் பொருந்திய ஒரு பசுவைக் கண்டுபிடித்து அதற்கு வேண்டிய திரவியங்கொடுத்து பசுவையோட்டிக்கொண்டு அரண்மனை நோக்கி வரும்வழியில் சில வஞ்சகர்கள் அப்பசுவின் அழகைப்பார்த்து எந்த உபாயத்தாலாவது பிராமணனை ஏமாற்றி பசுவை தாங்கள் அபகரிக்கவேண்டுமென்றெண்ணினார்கள். அவ்வஞ்சகர்களில் ஒருவன் மற்றவர்களைநோக்கி பசுவை யடித்துக்கொண்டுபோக தந்திரஞ் சொல்லுகிறான். நண்பர்களே! நாம் நாலுபேரும் அவன் போகிறமார்க்கத்தில் நாலு நாழிகை வழிக்கொருவராயிருந்து அந்தப் பசுவைப்பேய் நாயென்று சொல்லுவோம், அப்படியே நாலுபேருஞ் சொல்லுகிறதினால் அப்பிராமணன் பிரமித்து அந்தப் பசுவை விட்டுவிடுவானென்றான். அது கேட்ட மற்றவர்கள் சரியென ஒப்புக்கொண்டு பிராமணன் போகிற வழியில் நாலுபேர் நாலிடத்தி லிருந்தார்கள். பிறகு அந்தப் பிராமணன் பசுவைப் பிடித்துக்கொண்டுபோகிறதைப்பார்த்து; முதல்வஞ்சகன் ஓ பிராமணா! பிராமணர்கள் நாய்வளர்ப்பதுண்டோ? அதிலும் மனிதர்களைக் கடித்துக் கொல்லப்பட்ட பேய் நாயை வளர்க்கலாமா? அது உமக்கு அடங்கியிருக்கிறதா? நால்வேதமோதும் அந்தணராய்ப்பிறந்து நாயைத்தான்வளர்க்கத் தொடங்கினீரே நல்லநாய் ஒன்று அகப்படாமற் போயிற்றா? என்று இவ்விதமாய்ப்பேசி, இது எல்லாரையுங் கடிக்கிறதாகத் தோற்றுகிறதே, ஆகையால் என்னருகாமையில் கொண்டுவரவேண்டாமெனப் பயந்தவனைப்போல ஓடிப்போனான். அதுகேட்ட பிராமணன் இவனுக்குப் பயித்தியம்போல் காண்கிறது. இவ்வளவு லட்சணமுள்ள பசுவைப்பார்த்திப்படியேன் சொல்லுகிறானென்று அவன்சொல்லை லட்சியஞ்செய்யாமல்போகிறபோது இரண்டாவது வஞ்சகன் பிராமணனைப் பார்த்து, கலிகாலத்தின் மகிமையோ பார்ப்பான் நாய்வளர்ப்பது, வெகு அழகு. நான் இதுவரையிலும் இம்மாதிரி எங்குங்கண்டதில்லை. உற்றுப்பார்த்தால் நாயிலும் பேய் நாயாயிருக்கிறது. ஒருவேளை கிட்டப்போனால் கடிக்குமோவென்று அஞ்சினவனைப்போல அவ்விடம் விட்டு அகன்றனன். அது கேட்டு அந்தப் பிராமணன் திடுக்கிட்டு, ஐயோ! இதுவென்ன ஆச்சரியம்! நாம் பேய் நாயைத்தான்வாங்கி மோசம்போனோமோவென்று சந்தேகங்கொண்டு, இந்தப்பேய்நாய் நம்மைஎங்கே கொல்லுகிறதோவென்று சிறிதுபயந்து அடிக்கடி அந்தப்பசுவைப் பார்த்துக்கொண்டே அப்பால் நடந்துபோகும்போது, மூன்றாவது வஞ்சகன் பிராமணனையும் பசுவையுங் கண்டவுடனே, ஓகோ! வென்று ஒருபெருங்கூச்சலிட்டு, பேய் நாய் வருகிறதே என்னசெய்வேன்! என்று பயந்தோட தலைப்பட்டான். சிறிதுதூரம் ஓடி ஓரிடத்தில்நின்று, ஓய் அந்தணரே! நீர் என்ன அந்தகரா? பேய் நாயைப்பிடித்து எங்கேபோகிறீர்? ஊரிற் சென்றால் ஜனங்கள் உம்முடையபேய் நாயைப் புடைப்பது மல்லாமல் உம்மையும் நன்றாய் புடைப்பார்கள். நானிருக்குமிடம் வரவேண்டாமென்று உரக்கச்சொல்லி கையிலிருந்த தடியையோங்கி வைத்துக்கொண்டு நின்றான். இதைப்பார்த்தப் பிராமணன் மிகவும்பயந்து நாம் பேய் நாயைத்தான் வாங்கிவந்தோம். இதில் சந்தேகமில்லை. இதைப்பார்த்த ஒவ்வொருவரும் இப்படியே சொல்லுகிறார்கள். நாம் நன்றாய் மோசம்போனோம். நாம் வாங்கும்போது பசுபோலத்தோன்றியது இப்போது நாய்போலல்லவோ தோன்றுகிறது. இதை இவ்விடத்திலேயே விட்டுப்போவோமென்றால், இது பிறகே துரத்திவந்து நம்மைக்கடித்தால் என்னசெய்கிறது. இதனுடையபற்களும் பெரியபற்களாகத் தானிருக்கிறது. ஒருவேளை கடித்தால் பிழைப்பதேயில்லை. இதற்கு என்னசெய்வோம். நாமின்றைக்கு உயிருடன் வீடுபோய்ச் சேருவோமாவென்று அப்பசுவின் வாயைப்பார்த்துக்கொண்டே சிறிதுதூரஞ்சென்றவுடன், நாலாவது வஞ்சகன், இவனைப்பார்த்து ஓ பிராமணா! உமக்குப் பயித்தியம் பிடித்திருக்கிறதோ, ஏன்காணும் இந்தப்பேய் நாயைப் பிடித்துவருகிறீர், இதுஎவர்களையுங் கடித்துக்கொல்லுமே, உமக்குத் தெரியாதாவென்று சொல்லிவிலகிப்போனான். அதுகேட்டு அந்தப்பிராமணன்பயந்து, அப்பா, நான்தெரியாமல் இதைவாங்கிவந்தேன், இதை என்னிடத்திலிருந்து விடுவித்தால் உனக்குவெகு புண்ணியமுண்டாகுமென்று பரிதாபமாய்க் கெஞ்சினான். அப்படிகெஞ்சின பிராமணனைப்பார்த்து, ஐயா, எனக்கு உம்மிடத்தில் வரப்பயமாயிருக்கிறது, அதைவிடுகிற உபாயமாத்திரஞ்சொல்லுகிறேன், என்னவென்றால், இந்தப்பேய் நாயை அதோயிருக்கிற மரத்தடியில் கொண்டுபோய் நிறுத்தி, கையிலிருக்கும் கயிற்றைவிடாமல் அந்தமரத்தை மூன்று பிரதக்ஷணஞ்செய்து கயிற்றை மரத்தில் நன்றாய்முடிபோட்டுத் திரும்பிப்பாராமல் ஓடிப்போமென்று சொன்னான். பிராமணன் அப்படியேசெய்து

விட்டு பேய் நாயை மரத்தில்கட்டி விட்டபடியால் தைரியங்கொண்டு, உடனே ஓடிவிடாமல் அவ்வஞ்சகனிடத்துவந்து அப்பா! உன்னுடைய சகாயத்தினுலின்றுயிர் பிழைத்தேன், நீ இன்றைக்குப் பிராமணனை இரட்சித்தாய், துர்மரணத்தினுல் நான் இறவாதபடி என்னைக் காப்பாற்றினுயே யென் பிராண ரட்சகாவென்று பலவாருகத் தோத்திரஞ்செய்து அவனிடத்தில் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு, இன்றைக்கு நமக்குப் புனர் ஜனனமாயிற்று, இனிமேற் பசுவாங்கப்போகவேகூடாதெனத் தீர்மானித்துக்கொண்டு தன்வீடு போய்ச் சேர்ந்தான்.

பசுலட்சணம் நன்ருயறிந்த பிராமணன் பரிட்சித்துப் பிரத்தியட்சமாக வாங்கின பசுவாயிருக்க, அந்த வஞ்சகர்கள் கிரகிக்கும் நிமித்தம் பசுவைப் பேய் நாயாக்கி பிராமணனது மனதைமயங்கச்செய்து புத்தியை வெருட்டி மாறுபடுத்தினுர்கள். இதனுல் மனமானது ஸ்திரமில்லாததென்றும் பொய்யை மெய் யெனவும், மெய்யைப் பொய்யெனவும் பிரமிக்கத் தகுந்ததென்றும் ஏற்படுகிறது.

தர்மபூபதி யென்ருெரு அரசன் தனது தர்மத்தினுலேயே மந்திரிமுதலான பரிசனங்களை நன்ருய்ச் சவரட்சணை செய்துவந்தான். இப்படியிருக்கையில் உலோபன் என்னும் பெயரையுடைய ஓர்மகாவஞ்சகன் மந்திரியாகவந்தான். அவன் தர்மபூபதிக்கு அதர்மங்களையே போதித்து அரண்மனையைச்சேர்ந்த வித்துவான்கள் முதலான பேர்களுக்கு ஏராளமாய் முன் அரசனுல் கொடுக்கப்பட்ட மாதகட்டளைகளை யெல்லாம் நிறுத்திவிட்டான். இப்படிச் செய்துவிட்டால் அதிகபணம் பொக்கிஷத்தில் சேர்ந்துவிடும், அதைதான் எப்படியாவது தர்மசிந்தனையுள்ள அரசனைவஞ்சித்து அபகரித்துவிடலாமென்று உலோபன் எண்ணினுன். இப்படியிருக்க அரண்மனையில் மாதக்கட்டளை யிழந்தவேலைக்காரர்கள் ஒன்ருகக்கூடி யாலோசித்து, இந்த உலோபனை இராஜ சமுகத்திற்கு வரவொட்டாமற் செய்விக்கிறதே யுக்தமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு அவன்வருஞ்சமயம்பார்த்து பலபேருமாய் அவன்மேல்விழுந்து நன்ருய் அடித்துத்துரத்தி விட்டார்கள். இந்தசங்கதியை யறியாத வரசன் உலோபன் ஏன்வரவில்லையெனக் கேட்டான். அவனுக்கு கொடியசுரம் சம்பவித்திருக்கிறது என்று அரண்மனை வேலைக்காரர்கள் பதில் சொன்னுர்கள். அதைக்கேட்டவரசன் அவனிடத்துவைத்திருந்த பட்சத்தினுல் அரண்மனை வைத்தியர்களை யனுப்பிப்பார்க்கும்படி செய்வித்தான். வைத்தியர்களும்மேற்கண்ட கூட்டத்திற் சேர்ந்தவர்களாதலால், ஓமகாராஜாவே! நாங்கள் எவ்வளவோ உயர்ந்த ஔஷதங்களைக் கொடுத்துப் பார்த்தோம், ஒன்றும் குணஞ் செய்யவில்லை, அவன் பிழைப்பது கஷ்டமாயிருக்கிறதென்று சொன்னுர்கள். அரசன்மிகவும் விசனங்கொண்டு நான்மந்திரியைப் போய்ப்பார்த்து வரவேண்டுமென்று சொல்லிப் போகையில் அதையறிந்த சிலவேலைக்காரர்கள் உலோபன் இறந்தானென எதிரேவந்துசொல்லி அவன்பிணத்தை அரசன்பார்க்கக் கூடாதென சிலசாஸ்திரங்களைக் கொண்டுசொல்லி அரசனைப்போக வொட்டாமல் தடுத்து விட்டார்கள்.

பிறகு இந்தசெய்தியை உலோபனறிந்து நாம்மறுபடியும் அரண்மனைபோய்ச் சேர்ந்தாலல்லவா இவர்களுக்கெல்லாம் தகுந்த சிட்சை பண்ணிவைக்கலாம்? இவர்களை நன்ருய் சிட்சிக்காமல் நாம் வேறொருவேலையும் பார்ப்பதில்லையென பிரதிக்கினை செய்துகொண்டு இராஜாவினுடைய தரிசனம் எப்போதுகிடைக்கப்போகிறதென்று வெகுகாலங் காத்துக் கொண்டிருந்தான். இப்படியிருக்குந் தருணத்தில் ஒருநாள் அவ்வரசன் சவாரிபுறப்படுகிற செய்திகேட்டு, வழியிலொரு ஆலமரத்திலேறிக்கொண்டு ஒருவருக்குந் தெரியாமல் ஒளித்துக்கொண்டிருந்தான். அரசன் சதுரங்க சேனைகளுடன் வாத்தியங்கள்முழங்க அம்மரத்திற்குச் சமீபமாய் வரும்போது இந்த உலோபன் என்னும் மந்திரிபிரத்தியட்சமாய் அரசனைக்கண்டு, ஓமகாராஜாவே! நான்தான் உலோபன், என்னை உங்கள் அரண்மனைக்கு வரவொட்டாமல் எல்லாருங்கூடி என்னைக் கண்டவிடத்தில் அடித்துத்துரத்துகிருர்கள் என்று உரத்த சத்தமாய்ச்சொன்னுன். அதுகேட்டு அரசனும் திரும்பிமரத்தின்மேலிருக்கும் உலோபனைப் பிரத்தியட்சமாகப் பார்த்தான். அந்தகாலத்தில் அங்கிருந்த அரண்மனை வேலைக்காரர்களெல்லாம், ஓ! ஓ! ஏதுமோசம் வந்ததே, இனி எப்படியென்றுகூக்குரலிட்டு, சீக்கிரத்தில் விபூதியை மந்திரித்து அரசன்மேல்தெளித்து, பெரியசால்வையால் அரசனை மூடிமறைத்து, ஓமகாராஜாவே நீங்கள்பயப்படவேண்டாம். நாங்களிருக்கிருேம். முன் இறந்துபோன உலோபன் இந்தமரத்தில் பிசாசாயிருந்து தங்களைக் கூப்பிடுகிறுனென்றுசொல்லி பெரிய சத்தம் பண்ணி அதிக சீக்கிரத்தில் அரசனை அரண்மனைக்கழைத்துவந்து விட்டார்கள். பிறகு சில வேலைக்காரர்கள் உலோபனை நன்ருயடித்து அவ்வூருக்கப்பால் துரத்திவிட்டார்கள். இதையெல்லாங் கண்டவரசன் பிசாசால் பயந்தவனுகி கண்டபடி பிதற்றத் தலைப்பட்டான். அதற்கு வேண்டிய உபசாரங்களைச்செய்து ஆஸ்தான மந்திரக்காரர்களும் தந்திரக்காரர்களும் அரசனைக் குண

ப்படுத்தினார்கள். இனி ஒருவேளை உலோபன் அரண்மனைக்குவந்தாலும் அரசன் அவனை உண்மையான மந்திரிதானென நம்பாமல் பிசாசுவந்திருக்கிறதென பயந்தோடும்படியாய் அரண்மனைவேலைக்காரர்கள் செய்துவிட்டார்கள்.

இப்படி இராஜன் தனது தோஷரகிதமான கண்களால் உலோபனை நன்றாய்ப்பார்த்தும் அவன் வசனங்களைக்கேட்டும் வேலைக்காரர்கள்செய்த உபாயத்தால்மனந்தடுமாறி புத்திமழுங்கி உலோபனைப் பிசாசு என்றே நிச்சயித்தான். இதனால் மனதிற்கு சுயமாய் எவ்வளவு பலமிருக்கிறதென்று நன்றாய்ப்புலப்படுகிறது. பொய்யை மெய்யென்று நாலுபேர் கூடிச்சொன்னால் மனமானது அப்படியேநம்பும். சுயபலமில்லாமல் சஞ்சலசுபாவமுள்ளதாயிருக்கும் மனதையுடையவர்கள், மதவிஷயமாய் நெடுநாளாக பலபேர்களால்சிறிதுகூடவிசாரணையில்லாமல் அனுஷ்டித்து வரப்பட்ட சிலமூடவழிகளினது நிஷ்பிரயோசனத்தைக்காட்டி அனுபவிகளான சிலவிவேகிகள் உண்மையை உள்ளபடிசொன்னால் நம்புவார்களோ? ‘‘எப்பொருளெத்தன்மைத்தாயினுமப்பொருண் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு’’ என்றபடி சராசரமாகிய பொருள்களிலெல்லாம் உலகத்தார் கற்பித்துக்கொண்டு வழங்குகின்ற கற்பனைகளைக் கழித்துநின்ற உண்மையைக் காண்பதே மெய்யறிவு. இப்படி அனாதிகாலமாய் அஞ்ஞானசம்பந்தத்தால் ஏற்பட்ட உலககற்பனைகளையறிந்து நீக்கி உண்மைப்பொருளை யறியவகையிலாதவர்கள், ‘‘பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணருமருளானா மாணாப்பிறப்பு’’ என்றபடி மெய்ப்பொருள்க ளல்லாதவைகளை மெய்ப்பொருள்களென் றறிகின்ற விபரீதஞானத்தினால் அநேக பிறவிகளையெடுத்து மாளாத்துக்கத்திலிருந்து மீளவகையறியாதுழலுகின்றனர்கள். உலகத்தார் யாதுகூறினும் அசனுண்மையென்னவென்று தீரவிசாரிக்கவேண்டும். விசாரியாது உலகஞ்சொல்லும் வார்த்தையையப்படியே நம்பினால் மனிதனுக்கு விர்த்திகிடையாது. உலகம் பொய்சொல்லுமோவென வெண்ணி விஷயத்தைவிசாரியாதிருக்கக்கூடாது.. பொய்சொல்லினும் மெய்சொல்லினும் மனிதன் தன் அனுபவத்தில் உலககூற்றினுண்மையை யறியமுயலவேண்டும். இவ்விதம்முயன்றறியும்போது உலகத்தின்பொய்யும் மெய்யும் விளங்கும்.பொய்யாகின் அதற்குக்காரணமும் மெய்யாகின் அதன்பிரயோசனமும் விசாரிக்கும்போதுதான் ஏற்படும். நம்மவர்களில் சிலர் யாதாமொருவிஷயத்தின் உண்மையை விசாரிப்பதே கிடையாது. முன்னாளிலேயே சொல்லப்பட்ட விஷயந்தானே நாமேன்விசாரிக்க வேண்டுமென நினைத்து எதையும் சுலபமாய் நம்பிவிடுகிறார்கள். சுயமாய் ஒவ்வொருவரும் எதையும் விசாரிக்கவேண்டும். விசாரம் என்பது தொடங்கும்வரையில் மனிதனுக்கு மதவிஷயத்தின் உண்மை யகப்படாது. யார் எதுசொல்லினும் அந்தந்தசமயங்களில் அது உண்மைபோலத் தானிருக்கும். விசாரணையில்லாத வைஷ்ணவன், வித்தை பலத்தாற்செய்யும் சைவருடைய பிரசங்கம் கேட்கும்போது சைவமதமே உண்மைபோலு மென் றெண்ணுவான். இன்னும் அதிக சாமார்த்தியமாயும் வாக்குச்சாதுரியமாயுமுள்ள ஒரு நாஸ்திகனுடைய பிரசங்கத்தை மேற்சொன்ன வைஷ்ணவனே கேட்டால் சைவத்தைக்காட்டிலும் நாஸ்திகமதமே சிலாக்கியமென எண்ணுவான். சொந்தவிசாரணையில்லாததால் இன்னும்பலமாய் வேறெந்த மதஸ்தர் என்ன சொன்னபோதிலும் அவ்வைஷ்ணவன் நம்புவான். இவ்விதமாய் நாளைக்கழித்தால் மனிதர்கள் எக்காலத்து சுகப்படுவது. ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் சக்திக்கிசைந்தவாறு மதவிஷபமாய் விசாரிக்கவேண்டும். அதிலும் ஒருவன் எந்தமதத்தில் பிறந்தானோ அம்மதத்தினுண்மையை முன்னதாக விசாரிக்கவேண்டும். உண்மையிலுழைத்து விசாரிப்பவனுக்கு தன்மதமொன்றை விசாரித்து உண்மைதெளிவதற்கே காலம்போதாது. ஒருவேளை அதிதீவிர பக்குவமுடையனாயிருப்பவனுக்கு அவன்மதத்தின் உண்மை சீக்கிரத்தில் விளங்கிவிட்டால் அவனுக்குப் பிறர்மதம் விசாரித்தல் அனாவசியமாகவேமுடியும். அப்படிவிசாரிப்பினும் தன்மதவுண்மையி னுண்மைவிளங்கினவனுக்கு பிறர்மதமும் தம்மதத்தையே கூறுகின்றது, வித்தியாசமேயில்லையென அறிவான். உண்மையை விசாரித் தறிந்த சுகானுபவ ஞானிகளுக்குத் தோன்றும்மதம் ஒன்றே. மதவிசாரணையை உண்மையில் செய்யாதவர்க்கு உலகத்தில் பலமதங்கள் உள்ளதுபோலத் தோன்றும். ஆரியநேயர்களே! முன்செய்த புண்ணியத்தால் தங்களில் யாராவது ஒருகாலத்தில்முற்றுந்துறந்த அனுபவிகளான ஞானிகளைத் தரிசித்திருக்கலாம். அவர்களது ஆசாரங்களையும் பேச்சுகளையும் கவனித்துமிருக்கலாம். அப்படி கவனித்துப்பார்த்ததில் அந்தஞானிகளை நீங்கள் வைஷ்ணவர்களென்றாவது, சைவர்களென்றாவது அல்லது நாஸ்திகர்களென்றாவது அல்லது இன்னும் வேறெந்தமதத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்றாவது அறிந்ததுண்டா? அல்லது அவர்களை பிராமணர்களென்றாவது வைசியர்களென்றாவது அல்லது வேறெந்தச்சாதியைச் சேர்ந்தவர்களென்றாவதுநீங்கள் அறிந்ததுண்டா? ஆரியநேயர்களே! சற்றுக்கவனித்துயோசியுங்கள். எல்லாவிஷயங்களையும் விவரமாய் எழுதுதல்கஷ்டம். அப்

படி அதிகவிவரமாய் எழுதினாலும் வீண்தர்க்கத்திற்கிடமாம். பொறுமையுடன் தினந்தோறும் சிறிது நேரம், தனியே உட்கார்ந்து உலகம் எத்தன்மைத்து? பகவானது அருள் எப்படி விளங்குகிறது? என ஆராயப் புகுதல்வேண்டும். மதவிஷயமாய் நமக்கென்னதெரியப் போகிறது, குரு ஒருவருமில்லையே எனச்சந்தேகிக்க வேண்டாம். உலகவியாபாரத்தை சிறிதுநேரம் தள்ளிவைத்து உண்மையில் ஆசையுடன் உட்கார்ந்து யோசிக்க வாரம்பித்தால், எள்ளிலெண்ணைபோல் எங்கும்பரிபூரணமாய் நிறைந்தோங்கும் அருளேமேனியாயுடைய பெருங்கருணைவள்ளல் சும்மாயிருப்பானோ? உண்மை வேண்டி உண்மையில் தினந்தோறும் தனியே உட்கார்ந்து யோசிக்கப்பழகி, அதுவே தவமாகி ஒழுகினால், அநேகபக்தர்களுக்கு உபதேசித்தருளிய முக்காலமறிந்த முக்கண்ணன் குருமூர்த்தமாய் வாரானோ? பகவானது சொரூபத்தையும் அவனது விசித்திரசிருஷ்டிமகிமையும் அறிவதே நமக்குதொழில், அதுவே நமக்குப் பொருள், அதுவேநமக்கு இன்பம், வேறெதையும் நாம் நாடிடோமென உண்மையிலுட்கார்ந்து தவஞ்செய்யும் பக்தனுக்கு பரந்தாமன் உண்மைபகராது போவனோ?

சாதனசதுஷ்டயம்.

நற்கதியடைய நல்லாசான் உபதேசம்வேண்டும். எவ்வளவு விஷயங்களை நாமே யுக்தியினாலறிந்தாலும் மதவிஷயத்தில் முடிவான நிச்சயம் நிலைபெறுவதற்கு குருவின் உபதேசமில்லாமல் முடியாது. "குருவிலான் பெற்றஞானங் குமரியைக் குமரிகூடி, மருவிய வின்பமொக்கு மண்ணிடை நம்போல்வந்த, குருவினாற் பெற்றஞானங் குமரியைக் குமரன்கூடி, மருவிய வின்பமொக்கு மென்பர்நன் மதியுளாரே." என்று பெரியோர் கூறியுள்ளார். ஆகவே அவரவர் பரிபக்குவத்திற் கியைந்தவாறு ஒவ்வொருவரும் குருவையடைந்து உபதேசம் பெற்றே நற்கதி யடையவேண்டும். "சீடன்றன் பவநோய்க்குத் தேசிகன்வாய்மொழி மருந்தாம்" என்று கூறியவாறு சிஷ்யன் தன்னுடைய பிறவிநோயைத் தீர்த்துக்கொள்ள சற்குருவினிடத்துச் செல்லவேண்டும்.

சிஷ்யன் இலக்ஷணமெப்படி யிருக்கவேண்டும்? "நானார் கொல்லோ வென்றனக்கு நாதனார் கொல்லோ வெனக்கிங், கானப் பிறப்பு மிறப்பு மிவணடைந்த தென்கொலோ வென்று, தானே தனக்கிவ் விசாரந் தலைப்பட் டிடலுந் தேசிகனைத், தேனா ரளிபோற் றேய மெலாந் தேடு மவனே சற்சீடன்." என்றவாறு எவனொருவன் தனக்குத்தானே நான்யார்? நான் எங்கிருந்துவந்தேன்? நான்எங்குபோவேன்? எனக்கு ஒரு தலைவனுண்டா? அவன் எவ்வண்ணம்? என்று தனக்குள்ளே விசாரந்தோன்றி தன்னுடைய சந்தேகங்களைப் பரிகரிக்கத்தக்க குருவைத்தேடிச் செல்லுகிறானோ அவனே குணமுடைய நல்லசிஷ்யனாவன்.

ஓர் குருவையடைந்து ஞானோபதேசம் பெற்று வேதாந்தசிரவணஞ்செய்ய சிஷ்யர்கள் தக்க அதிகாரிகளாக விருக்கவேண்டும். "பக்குவ மிலார்க்கருளல் பாவிக் கறமோதல், மட்கலத்தை பொன்னாக்க வாஞ்சைகொளல், சொர்க்கமிலாக் கன்னிக்குக் காமனால் கட்டுரைத்தல், கண்ணிலார்க்குப் பொன்னாரம் பூட்டுதல் போலாம்." என்று ஆன்றோர் கூறியுள்ளார். ஆகவே சிஷ்யன் நல்லபக்குவத்தை யடைந்திருக்கவேண்டும். அந்தப்பக்குவம் யாதெனின், நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகம், இகமுத்திரார்த்த பலபோக விராகம், சமாதிஷட்கசம்பத்தி, முமூக்ஷுத்துவம் என்னும் நான்கு சாதனங்களைப் பெற்றிருத்தலே. சாதனமில்லாதவர்கள் ஒன்றையும் சாதிக்கமுடியாது.

நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகம்.

உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களைநோக்கி நித்தியமாய் என்றைக்கும் உள்ளதெது, அநித்தியமாய் அழிந்துபோவதெதுவென்று விசாரித்து, அநித்தியமாய்க் கழிந்தவஸ்துக்களில் புத்தியைவைக்காமல், நித்தியமாய்த் தேர்ந்த வஸ்துவில் மனம் பற்றியிருத்தலே நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகம். இவ்வுலகத்தில் மனிதர் இறக்கின்றார்கள். மிருகங்கள் சாகின்றன. மரங்களழிகின்றன. மேடாயிருந்த பூமி பள்ளமாகிறது. பள்ளமாயிருந்தது மேடாகிறது. குன்று மலையாகிறது. மலைகரைந்து மண்ணாகிறது. உற்றுநோக்கில் ஒவ்வொன்றும் மாறுகிறது. உலகமுழுமையும் சதாமாறுதலை யடைகிறது. மாறுதலில்லாமல் என்றைக்கும் ஒருபடித்தாயுள்ள வஸ்து ஒன்று உண்டு. மாறுதலில்லாத வஸ்து வொன்றில்லாமல் மாறுதலையுடைய வஸ்து இராது. எதனிடத்து உலகந் தோன்றி யிருந்து அழிகின்றனவோ அதுதான் மாறாதவஸ்து. அதுதான் ஆத்மா. அதுதான் கடவுள். அதுதான் பிரம்மம். பிரம்மந்தான் சத்தியமாய் என்றைக்குமுள்ளது. சாவகாசமாய் உட்கார்ந்து விசாரணை செய்யுங்காலத்து அசத்தாய்ப்போன உலகம் சத்துப்பொருள்போல மறுபடியுந் தோன்றிக்கொண் டிருப்பதென்னை? தாகமெடுத்து தண்ணீரைத்தேடி யோடுகையில் கானல்நீரைக்கண்டு தாகந்தணிக்க எத்தனங்கொண்டவொருவன், அதுகானல்நீர் சத்தியமானநீர் அல்ல

வென்றுணர்ந்தபின்னுங் கானல்நீர் தோற்றிக்கொண்டுதானிருக்கும். அப்படித் தோற்றினபோதிலும், அம்மனிதன் அக்கானல்நீரிடத்து சத்தியபுத்தியை வைக்கமாட்டான். அதுபோல் சத்தியம்போல் தோற்றிக்கொண்டிருக்கும் உலகின் உண்மையை விசாரிக்குமிடத்து, அது நாமரூபவிகாரமாயும் அநித்தியமாயும் முடியும். அப்படி அறிந்தபோதிலும் மறுபடியும் உலகம் கானல்ஜலம்போலத் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். ஒருதரம் சாஸ்திரங்களைக்கொண்டும் யுக்திகளைக்கொண்டும் விசாரித்ததில் உலகவஸ்துக்கள் அசத்தியமென வறிந்தபடியால் உலகம் தோற்றுவதினால் மறுபடியும் அதில் சத்தியபுத்தியைவைக்காமல், நித்தியமாய், விகாரமற்றநாய், சுயம்புவாயுள்ள ஆத்மாவிடத்துசத்தியநித்திய புத்தியை வைப்பதே நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகம். இந்தவிவேகம் மனிதர்களுக்குண்டாவது கஷ்டமாயினும் இது உண்டாகாவிடில் மேலுள்ள மூன்றுசாதனங்கள் கைகூடாவாம். எவ்வளவு படித்தும் பயனற்றதாம். அநித்தியமான உலகத்தை நித்தியமெனநம்பி அதிலுள்ள மண், பெண், பொன்முதலானவைகளை யிச்சித்து எவ்வளவு கர்மானுஷ்டானங்கள் செய்துவரினும் நித்தியமான பேரின்பத்தையடைய முடியாது.

இகமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகம்.

இப்பிறப்பிலும் மறுபிறப்பிலும் அடைவதற்குண்டான விஷயபோகமனைத்தும் கணத்திலழியுமென்றும், அவைகள் துன்பத்தையே கொடுக்குமென்றுங் கண்டு, மனம் பற்றறவிடுதலே இகமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகம்.

உலகத்தில் சுகமென்பது நித்தியமாயில்லையென்று எளிதில் அறியலாம். ஒருவனுக்குச் சுகமாயிருந்தவொன்று மற்றொருவனுக்கு துன்பத்தைக் கொடுக்கிறது. ஒருவனுக்குத் துன்பத்தைக்கொடுத்தவொன்று மற்றொருவனுக்கு இன்பத்தைக்கொடுக்கிறது. ஒருவனுக்கு நேற்று இன்பமாயிருந்தது அவனுக்கே இன்றைக்குத் துன்பத்தைக்கொடுக்கிறது. மற்றொருவனுக்கு முன் துன்பத்தைக்கொடுத்தது எதுவோ அதுவே அவனுக்குப்பிறகு இன்பத்தைக்கொடுக்கிறது. இவைகள் ஒவ்வொருவருடைய தினஅனுபவம். நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகத்தால் உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களெல்லாம் நாமரூபாத்மகமானவைகள் சத்தியமானவைகளல்லவென்று அறிந்தபின்னர், அசத்தியமாயும் அநித்தியமாயுமுள்ள உலகத்தில் நித்தியமான சுகமெப்படி கிடைக்கும்? இவ்வுலகத்திலும் சொர்க்கத்திலுமுள்ள போகங்களை மலமூத்திராதிகளைப்போலவும், வமனஅசனத்தைப் போலவும் நிந்திக்கத்தக்கவைகளென்று மனதாரவெண்ணி வைராக்கியத்தை யடைவதே இகமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகம். ஆனால் வைராக்கியங்கள் அநேகவிதமுண்டு. சாஸ்திரங்களைக் கேட்கும்போது மாத்திரம் பாபம்செய்யவேகூடாது; புண்ணியமே செய்யவேண்டும். எப்போதும் பகவானைத் துதிக்கவேண்டும் என்று நினைப்பது புராணவைராக்கியம். பிரேதத்தைக் காட்டுக்குக் கொண்டுபோவதைக் கண்டகாலத்தில் மாத்திரம் நிலையில்லாதவாழ்வு. இதிலென்னசுகம், எல்லாரும் இறக்கத்தானேவேண்டும். பிரபஞ்சம் இந்திரசாலத்திற்கிணையானதென்று நினைப்பது ஸ்மசானவைராக்கியம். கர்ப்பவேதனை பொறுக்கமாட்டாமல் இனி புருஷன்முகத்தைப் பார்க்கவேகூடாதென்று உறுதியாய் நிச்சயம்செய்யும் ஸ்திரீயைப்போல், குடும்பத்திலோர்சங்கடம் வருங்காலத்தில் மாத்திரம் இகலோகத்தில் துன்பமேயன்றி இன்பமணுவளவுமில்லையெனத்தேர்ந்த, இவ்வற்பவாழ்வைநீக்கிப் பேரின்பத்தை யடையவேண்டுமென்று நிச்சயிப்பது பிரஸூத வைராக்கியம். இவைபோல்வன வைராக்கியங்கள் அநேகமுண்டு. இவைகளெல்லாம் சிறிதுநாழிகைதானிருக்கும். அந்தசமயங்கள் சென்றால் வைராக்கியம்நீங்கி பழயபடி ஆசையேமுன்வந்து நிற்கும். இம்மாதிரி வைராக்கியங்களை யடைவது இகமுத்திரார்த்தப் பலபோகவிராகமாகாது. எந்தவேளையிலும் உலகத்தை அநித்தியமெனக்கருதி அதிலுள்ள அற்பசுகத்தைக்கண்டு பிரமித்து ஓடாமல் பகவானே நித்தியமான சுகசொரூபியென்று அவரிடத்தில் மனம் பற்றியிருத்தலே இகமுத்திரார்த்தப் பலபோகவிராகம்.

சமாதிஷட்கசம்பத்தி.

இது ஆறுஅங்கங்களையுடையது. அவைகள் சமம், தமம், உபரதி, திதிக்ஷை, சிரத்தை, சமாதானம் என்பவைகளே. மேற்கூறிய இரண்டுசாதனங்களைக் காட்டிலும் சமாதிஷட்க சம்பத்திதான் உயர்ந்தது.

சமம் - தமம்.

அகமாயுள்ளமனதை நிக்கிரகஞ்செய்தல் சமம். தமமென்பது பாஹ்யேந்திரியங்களை நிக்கிரகஞ்செய்தல். மனதையும் இந்திரியங்களையும் வெளிசென்று கண்ட விஷயங்களிற் புகுந்து வீணாய் அலையவிடாமல், அவைகளை அகமுகமாய்த் திருப்பி ஆத்மாவைப் பற்றும்படியாய்ச் செய்யுஞ் சாதனங்களே சமதமாதிகள். இப்போது நாம் சிலவஸ்துக்களைக் காண்கிறோம். வஸ்துவைக் காண்பது கண்ணென்னும் அவயவமல்ல. கண்ணுக்கும் மூளைக்கும் இடையிலே உள்ள நரம்பின்வழியே ஓடிக்கொண்டிருக்கும் இந்திரியமே வஸ்துவைப்பார்க்கமிக்க உபயோகமானது. கண்ணென்னும் அவயவமானது காணுந்தொழிலுள்ள இந்திரியத்திற்கு ஓர்கருவி. அல்

விந்திரியமிலதேல் ஒருவனுக்கு நூறுகண்களிருப்பினும் ஒருவஸ்துவையும் அவன் காணமுடியாது. ஒரு காக்ஷியைப் பார்க்கவேண்டுமானால் முதலில் கண்ணென்னுங் கருவி, அதற்குப்பின்னுள்ள இந்திரியம், மனசு, ஆக இம்மூன்றும் வேண்டும். மனமானது வேறோர் இந்திரியத்துடன் சேர்ந்து வேறோர் கருவியின் மூலமாகப் பிறிதோர் வேலையிலிழிந்து விட்டால், கண்ணிந்திரியமும் கருவியுஞ்சேர்ந்து ஒன்றையும் பார்க்கமுடியாது. ஆகையால் ஓர் விஷயத்தை உணரவேண்டுமானால், அவ்வுணர்ச்சிக்கு கருவியுடன், இந்திரியம், மனசு இம்மூன்றும் அவசியம். சத்தத்தைக் கேட்பதற்கு ,செவியென்னுங் கருவியும், செவி இந்திரியமும் மனமும் வேண்டும். இப்படியே பிறவுணர்ச்சிகளுக்குமிம்மூன்றும் அவசியம்.

வஸ்துக்களைக் காணும்போது மனமானது வெளியே செல்லுகிறது. கண்களை மூடிக்கொண்டு நினைக்கும்போது மனம் உள்ளேயே இந்திரியங்களுடன் கலந்து வேலைசெய்கிறது. கருவியுடன் கலந்து விஷயங்களை நுகருங்காலத்தும், கருவிகள் ஒத்தாசையில்லாமல் உள்ளேயே விஷயங்களை நினைக்குங்காலத்தும் இந்திரியங்களுக்கு வேலையுண்டு. இந்திரியங்களின் ஒத்தாசையில்லாமல் ஒரு எண்ணமும் உண்டாகமாட்டாது. ஒரு வஸ்துவின் அடையாளம் அல்லது குறிப்பு இல்லாமல் மனம் ஒன்றையும் நினைக்காது. அவ்வடையாளங்களை மனதிற்குக் கொண்டுவருவது இந்திரியங்கள்தான். சொப்பனங் காணும்போது வெளியுருவமான கண் ஒன்றையும் காணுவதில்லை. அப்போது கண் மூடப்பட்டேயிருக்கிறது. ஆனால் மனிதன் சொப்பனத்தில் அநேக வஸ்துக்களைக் காண்கிறான். மனிதனானவன் கண்ணென்னும் உறுப்பால் ஜாக்கிரத்தில் கண்டவஸ்துக்களின் அடையாளத்தை அல்லது குறிப்பை சொப்பனகாலத்தில் இந்திரியங்கள் மனதிற்குக்கொண்டு வருகிறபடியால் மனிதன் அநேகவஸ்துக்களையும் பலதேசங்களையும் பலமனிதர்களையும் காண்கிறான். சொப்பனமில்லாமல் தூங்குங்காலத்தில் மனதில்லாதிருக்கிறபடியால் மனிதன் ஒன்றையும் அறிகிறதில்லை. ஜாக்கிரத்தில் வஸ்துக்களைப் பார்ப்பதற்கு கண்ணென்னுங் கருவியுதவுகிறபடியால் அக்காலத்தில் கண்ணே முக்கியமென அறிகிறோம். சொப்பனகாலத்தில் இந்திரியங்களே முக்கியமென அறிகிறோம். சொப்பனம் நீங்கி உறங்குங்காலத்து ஒன்றையுங் காணாதபடியால் இந்திரியங்கள் முக்கியமல்ல மனமேமுக்கியமென அறிகிறோம். மனம் வெளியேயோடி விஷயங்களை நாடுவதற்கும், உள்ளேயே பல எண்ணங்களை நினைப்பதற்கும், இந்திரியங்களே முக்கியகாரணமாயிருப்பதால் அவைகளை முதலில் அடக்கிப் பின்னர் மனதை யடக்கவேண்டும். இந்திரிய நிக்கிரகமே தமம், மனோநிக்கிரகமே சமம்.

(இன்னும்வரும்.)

இந்தியாவில் பூர்வீகப்பயிர்த்தொழில்.

உலகத்தில் மனிதர்கள் உஜ்ஜீவிக்கும் பொருட்டு ஏற்பட்டிருக்கும் பலவிதத்தொழில்களில் உழுது பயிரிடுந்தொழிலே மேலானதாயும், ஒருவனிடத்திற் சேவகஞ்செய்து உண்ணும் உணவிலும் உழுதுபயிரிட்டுண்ணும் உணவே சிறந்ததாயுமிருக்கின்றது. இதுவிஷயத்தை ஔவை "பூமிதிருத்தியுண்" என்றும், திருவள்ளுவர் "உழுதுண்டுவாழ்வாரேவாழ்வார் மற்றெல்லாம்தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்" என்றும் கூறியிருக்கின்றனர். இதன் கருத்தாவது உழுதொழிலைச்செய்து உண்டுவாழ்பவர்களே சுயாதீனர்களாய் வாழ்பவர்களென்றும் மற்றவர்களெல்லாம் பிறரைத்தொழுது அவர்கொடுக்க வாங்கியுண்டு அவர் பின்சென்று அச்சுயாதீனம் இழந்திருப்பவர்களென்பதாம். மேலும் "ஏருமிரண்டுளதா யில்லத்தில் வித்துளதாய் நீரருகேசேர்ந்த நிலமுளதாய், ஊரருகே சென்று வரவெளிதாய்ச் செய்வாருஞ் சொற்கேட்கில் என்று முழவேயினிது." எனவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படியெல்லா மிருந்தும் முன் காலத்தில் இந்துதேசத்தில் குடிச்சனங்கள் பயிரிட்டுச்சீவனஞ் செய்வதுமிகவும் கஷ்டமாயிருந்தது.

குடிகள் தங்கள் தேகபோஷணைக்காகப் பயிரிடத்தொடங்கினால் முதல்முதல் இதுபள்ளத்தாக்கு, இது மேட்டுப்பாங்கு, இதுசமநிலமென்றும், இதுசெய்கால் இது கரம்பென்றும் நிலவளமறிவதுடன் ஏரிப்பாய்ச்சல், ஆற்றுக்கால்பாய்ச்சல்முதலான நீர்வளமறியவேண்டும். காடழித்துக் கரம்புதிருத்தவேண்டும். உழவுக்கு வேண்டிய கலப்பைமுதலிய ஆயுதங்களைச் சேகரித்து காலமறிந்து தகுந்த தானியத்தை விதைக்கவேண்டும். பயிர்வளர்ந்தபின் சற்சனரைப் பரிபாலிக்கும்படி துர்ச்சனரைப் பரிகரிப்பதுபோல் அதற்குவிரோதமில்லா மற் களை எடுத்தபின் நீர்பாய்ச்சவேண்டும். பயிர்வளருங் காலத்தில் ஆடு, மாடு, முதலிய மிருகங்கள் அழிக்கவொட்டாமல் சுற்றி வேலியிடவேண்டும். பூச்சிகளாற் சேதப்பட்டுப்போகாமல் அடிக்கடி பார்வையிட்டு "பாராதவுடமை பாழ்" என்பதைக்கருதி நன்றாய் விளைவதற்கு வேண்டிய முயர்ச்சிகளைச் சோம்பலில்லாமல் அடுத்தடுத்துச் செய்யவேண்டும். கருக்கொண்டு விளை

ந்து மணிமுற்றிக் கற்புடைமகளிர்போலத் தலைவண ங்கி மடியுங்காலத்தில் "ஏரினு நன்றாலெருவிடுதல் கட்டபின் னீரினு நன்றதன்காப்பு" என்பதனால், களவு போகாமற் கண்ணை இமைகாப்பதுபோலப் பத்திர மாய்ப் பாதுகாக்கவேண்டும். பருவமறிந்து அறுத்து தானியத்தை யளந்து தொகையாக்கி, அதில், கரு மான், தச்சன், தட்டான், கணக்கன், குயவன், வண்ணா ன், அம்பட்டன், தோட்டி, தலையாரி, வெட்டியான் முதலானவர்கள் செலவுபோகத் துரைத்தனத்தாருக் குச் சேரவேண்டிய மேல்வாரத்தை யாதோ ராடங்கமு மில்லாமற் சேர்த்துவிடவேண்டும். மற்றகுடிவாரத்தில், பெருமாள்கோயில், சிவன்கோயில், பிள்ளையார்கோயில் மாரி, பிடாரி கோயில்களுக்கும் நம்பியான், குருக்கள், புரோகிதன், ஜோசியன், வைத்தியன், வாத்தியார், ஆண்டி, தாதர்களுக்கும் களவாசத்திற்கும் இவ்வளவு இவ்வளவென்று பகுத்துக்கொடுத்துவிட்டு மிகுந்தகொ ஞ்சந் தானியத்தைத் தங்கள்வீட்டிற்கு கொண்டுபோய் அதனாற் பெண்சாதி, பிள்ளை, தாய், தந்தை, தமையன் முதலாகிய குடும்பத்தாரெல்லாம் ஜீவனம் பண்ணவே ண்டு மென்றால் இது அவர்களுக்கு எத்தனை நாளுக்குத் தான் போதும், பின்னும் வீட்டில்நடக்கும் சுபாசுபங் களையும், வண்மை, தானதர்ம முதலான வைகளையும் அந்தச்சொற்ப பலனைக்கொண்டே நடத்தவேண்டும். அவைகளெப்படித்தான் நடத்தப்படும். பனிபெய்தோ கடல்சிரம்பும், சம்சாரமோ சாகரமாச்சுதே. ஆற்றுக் காற் பாய்ச்சலில்லாத இடங்களிலே மேற்சொல்லிய பாடுகளெல்லாம் பட்டும் மழைபெய்யாமல் வானங்காய் ந்து போகுங்காலத்தில் ஏரியில் தண்ணீரில்லாமையால் அந்தசொற்ப பலனுங்கிடையாது. பட்டபாடெல்லாம் விழலுக் கிறைத்த நீராகும்.

சிலவூர் மிட்டாவும் சிலவூர் பட்டாவும் சிலவூர் சுரோத்திரியமும், சிலவூர் சர்வமானியமாயு மிருக்கின் றன. இவைகளிற் பட்டாவூர்களைப்போல குடிகளுக்கு அசௌக்கியத்தை யுண்டுபண்ணுவதுவேறில்லை. விதை த்து விளைந்தாலும் விளையாமற் சாவியாய்ப் போனாலும் அவர்கள் சர்க்கார் திர்வையை செலுத்தியே ஆகவேண் டும். வெகுநாளுக்கு முந்நாளில் யாராவது பட்டாதார் திர்வையைச்செலுத்தாவிடில் அவர்களை கால்பெருவிர லுக்கும் கழுத்துக்கும் அண்ணந்தாள் போட்டு வெயி லில் நிறுத்தி மிகவும் கஷ்டப்படுத்துவார்கள். குடிகள் அந்த உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாமல் கலப்பை, கார், முதலானவைகளையும் வீட்டுத் தட்டுமுட்டுகளை யும் விற்றுக்கொடுத்துவிட்டு கொஞ்சநாளில் ஏழைக ளாய் விடுவார்கள்.

சிலகிராமங்களில் ஏரிகளிருந்தும் அவைகளுக்கு தண்ணீர்வருவதற் கிடமில்லாம லிருப்பதினாலும், அதிக நீர்கொள்ளாத சிற்றேரிகளா யிருப்பதினாலும் முதற் போகத்திற்கேயன்றி இரண்டாம்போகம் மூன்றாம்போக ம் பயிரிடுவதற்கு ஏதுவில்லாம லிருக்கின்றது.

அந்த முதற்போகத்திலும் அறுபதுநாள், எழு பதுநாள், மூன்றுமாதத்தில் விளையும் சொற்ப பயிரிக் குதான் உதவியாகும். ஆறுமாதம், பத்துமாதத்தில் விளையும் பயிருக்கு உபயோகமாகாது. சில இடங்களில் பள்ளமடையிலிருந்து மேட்டுநிலத்திற்கு நீர்பாய்ச்ச வேண்டி ஏரிநீரையே யல்லாமற், குளத்து நீர் கிணற்று நீரையும் கவலைபோட்டும் ஏற்றம் போட்டும் மார்பில் இரத்தம்விழ இடுப்பொடிய கைசலிக்க இறைத்து வருத் தப்படுவார்கள். இதற்குப்பாடு அதிகம்பலன்கொஞ்சம். அன்றியும் குடிகளுக்குள் அவரவர் தங்கள் தங்கள் கழ னிகளுக்கு ஏரித்தண்ணீரை மடைவழியே மாற்றிக்கொ ண்டுபோய்ப் பாச்சுதற்காக, இராத்திரியில் விஷஜெந்து வாகிய பாம்புகடித்தாலும் கேட்பாரில்லாமற் தனியே போய் நித்திரையுமிழந்து வருத்தப்படுகிறது மல்லாமல், இந்தவிஷயத்தில் ஒருவருக்கொருவர் மாளாத பகை கொண்டு மண்டையை உடைத்துக்கொள்ளுவார்கள். பயிர்த்தொழிலில் இன்னும் அனேகவித சங்கடங்களு ண்டு. உழுதொழிலுக்கு வேண்டிய சாமான்களுக்கும் சர்க்கார்தீர்வைக்கும் பணம் அவசரமாய்வேண்டியிருக் கும். அதற்காகக்கூட்டிலும் குதிரிலும் சேர்த்துவைத்த உசிதமான பழையநெல்முதலியவைகளை காலவிலைக்குத் தக்கபடியன்றி நேர்ந்தவாறுவிற்றுகொடுத்துவிட்டுத் தா ங்கள் அநுசிதமான வரகு, சோளம் முதலானவைகளைச் சமைத்துப் புசித்தும், கம்பு, கேழ்வரகுகளைக் காய்ச் சிக் குடித்தும், உடம்புவளர்த்துவர, அவை சரீரத்திற் கு ஏற்றுக்கொள்ளாமல், சுரம், குளிர், தலைநோய், வயி ற்றுநோய் முதலானவை களுண்டாகி அவஸ்தைப்படும் பொழுது ஊர்வைத்தியனை யழைத்து சிகிச்சைசெய் யும்படி சொல்ல, அவன்பார்த்து, இது பொல்லாதஅசா த்திய வியாதி இதற்கு தகுதியான பரமௌஷதப் பிர யோகம் பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லி பையிலிருந் து வீரம் பூரம் ரசபாஷாணங்களை எடுத்து இது சிந்தா மணி; இது அமிர்த சஞ்சீவியென்று பெயர்களைமாத் திரம் பிரமாண்டமாகச்சொல்லி கைகொண்டமட்டும் இழைத்து மொத்தை மொத்தையாக வழித்து கூசாமற் கொடுத்து சாந்திபண்ணத் தெரியாமல் உபத்திரவத்தை அதிகப்படுத்திவிட அப்படியும் சங்கடப்படுவார்கள். இப்படியாக முன்னாளில் குடி ஜனங்கள் பயிர்த்தொழி லில் ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டார்கள். ஆனால் தற்கா

லத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும இந்திய கவர்ன்மெண்டாரால் ஏரிகளில்லா ஊரில் ஏரிகள் அமைத்தும் சிற்றேறிகளாக யிருப்பவைகளை பெரிய ஏரிகளாகச் செய்தும் குடிகளுக்கு அநேக ஒத்தாசைகள் ஏற்பட்டு அவ்வளவு கஷ்டப்படுவதில்லை. இன்னும் கவர்ன்மெண்டார் பயிர்த்தொழிலுக்கு வேண்டிய அநேக நன்மைகளைச் செய்வார்களாக.

(ஓர்குடியானவன்.)

ஔவையார்சரித்திரம்.

(முன்தோடர்ச்சி.)

முன்னொருகாலத்தில் உக்கிரப் பெருவழுதி என்னும் பாண்டியன் மதுரையில் அரசாட்சிசெய்துகொண்டிருக்குங் காலத்தில் திருவள்ளுவர், இடைக்காடர், ஔவை முதலியோருடன் மதுரைக்குச்சென்று இறுமாப்பு கொண்டிருந்த சங்கப்புலவர்களை கர்வபங்கஞ் செய்யப்போயினர். அப்போது ஔவை அச்சங்கப் புலவர்களை நோக்கித் தன்னுடைய ஐந்து விரல்களையும் குவித்தும், மூடியும், கொஞ்சம் திறந்தும், ஆள்காட்டி விரலொன்றை மாத்திரம் நீட்டியும், ஐந்து விரல்களையும் அகலத்திறந்தும் இப்படி சில ஞானக்குறிகளைக் காட்டி இவற்றிற்குப் பொருளென்னவென்று வினவினர். அவர்கள் அவர் கருத்தறியாதவர்களாய் சிற்றின்பவிஷயமாக.

இவ்வளவு கண்ணுடையா ளிவ்வளவு சிற்றிடையாள்
இவ்வளவு போன்ற விளமுலையாள்—இவ்வளவா
னைந்த வடலா ணலமேவு மன்மதன்றன்
ஐந்து கணையால் வாடினாள்.

என ஓர் வெண்பாவைப்பாடவே இதைக்கேட்ட ஔவை அவர்கள் மனம்புழுங்க

ஐயமிடுமி னறநெறியைக் கைப்பிடிமின்
இவ்வளவேனு மன்ன மிட்டுண்மின்—தெய்வம்
ஒருவனே என்று முணரவல்லீரேல்
அருவினைகளைந்து மறும்.

என தான் வேறோர் வெண்பாவைச்சொல்லி அக்குறியின் ஞானார்த்தத்தை வெளியிட்டனர்.

ஒருநாள் ஔவையார் எங்கேயோ போயிருந்து தன்னிருப்பிடத்திற்குப் போகவேண்டித் திரும்பிவரும்போது வழியில் அஸ்தமித்துவிட்ட படியால் இன்றைக்கு இங்கே இராத்தங்கிப் போவோமென்று நினைத்து அவ்விடத்தி லிருந்தவர்களைப் பார்த்து ஐயா! படுத்துக் கொள்ள இடங்கிடைக்குமோ வென்று கேட்டார். அதற்கவர்கள் இந்தப்பட்டணத்திற்கு மேலண்டையாக ஒரு திருவாசற்சாவடி யிருக்கின்றது அதிலே படுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அதிலே ஒரு பிசாசமிருந்து கொண்டு அதில் வந்தவர்களை யெல்லாம் அறைந்து போடுகிறது. ஆகையால் எவருமதிலேசேர பயப்படுகிறார்களம்மா வென்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட்டு ஔவை பேயைப் பேயடிக்கப் போகிறதோ வென்று அந்தச்சாவடியில் படுத்துக்கொண்டார்; அந்தச் சமயம் வெளியேபோயிருந்த அப் பெண்ணுவேசம் வந்து அம்மையார் படுத்திருக்கிறதைக்கண்டு இயல்பாய் மிகவு மாங்காரத்துடனே சாமந்தோறும் "எற்றெற்று" என்று வந்தறைந்து போகிற வழக்கப்படி முதற்ஜாமத்தில் அவரையறையவந்தது. அப்போ தம்மையார் உறக்கம் நீங்கி விழித்துப்பார்த்து

வெண்பா விருகாலிற் கல்லானை வெள்ளோலை
கண்பார்க்கக் கையா லெழுதானைப்—பெண்பாவி
பெற்றாளே பெற்றாள் பிறர்நகைக்கப் பெற்றாளே
யெற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று.

என்றொரு வெண்பாவைப் பாடினர். அதனைக்கேட்ட பேய் கல்வியறிவுடையதாதலால் கல்வியறிவில்லாத மூடனை இச்சித்த நமது பூர்வோத்தரத்தை யறிந்து சொன்ன இவள்தேவியே. இவளை நாமொன்றுஞ்செய்யவாகாது என்று பயந்து அவ்விடம் விட்டேகி இரண்டாஞ் ஜாமத்தில் மீண்டும் "எற்றெற்று" என்றுவந்தது அப்போதம்மையார்

கருங்குளவி சூரைத்தூ றீச்சங் கனிபோல்
வருந்தினர்க் கொன்றீயாதான் வாழ்க்கை—பரும்பகலே
யிச்சித்திருந்த பொருள் தாயத்தார் கொள்வரே
யெற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று.

என்று மற்றொரு வெண்பாவைப்பாடினர். அதுகேட்டவுடனே பேய் ஓடிப்போய் மூன்றாஞ்சாமத்தில திரும்பவும் "எற்றெற்று" என்றுவந்தது அப்போது ஔவையார்;

வான முளதான் மழையுளதான் மண்ணுலகில்
தான முளதாற் றடமுளதா—லானபொழு
தெய்த்தோ மிளைத்தோமென் றேமாந் திருப்போரை
யெற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று.

என்று மீண்டுமொரு வெண்பாவைப்பாடினர். இப்பாடலைக் கேட்ட அலகை யோடிப்போயிற்று. பின்பு நான்காம் ஜாமத்தில் முந்தியபடியே இரைந்து கொண்டுவர ஔவையார்

எண்ணாயிரத் தாண்டு நீரிற் கிடந்தாலு
முண்ணீரம் பற்றாக் கிடையேபோல்—பெண்ணாவாய
பொற்றொடி மாதர்புணர் முலைமேற் சாராரை
யெற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று.

என்று பாடிய வெண்பாவைக்கேட்டு அந்தப்பெண்ணுவேசம் ஒடுக்கமெய்தி அம்மையாரை வந்துவணங்க அம்மையா ரதன்பேரி லிறக்கமெய்தி அதனை நோக்கி உன்வரலா றென்னவென்று வினவினர். அதற்கு அப்பேய் முன்னர்தான் அவ்வூராள்வோன் புத்திரியா யிருந்ததும், ஒருநாள் உப்பரிகையின்மேல் பந்தாடிக்கொண்டிருக்கையில் மாளிகையி னடிவாரத்தில் வழிப்போக்கனாய்வந்து தங்கிய ஓரழகான இராஜகுமாரனைக்கண்டு மோகமெய்தி "நீ இவ்வூர்ச்சாவடியில் இன்றிரவில்இன்னவிடத்தில் வந்திருந்தால் நான் அங்குவந்து சேருவேன்" என்று ஓர் ஓலையிலெழுதி அவன் முன்போடவும், அவன் கல்வி யறிவில்லாதவனாதலால் அவ்வழியிலிருந்த குட்டரோகிக்குக்காட்ட அத்துஷ்டன் அவ்விளையவனை பயமுறுத்தி ஊரை விட்டோடச்செய்து தான்குறித்தவிடத்தில் அவன் போயிருந்ததும் அதனையறியாததான் அவனைத்தழுவி அசங்கியப்பட்டு உயிரை மாய்த்துக் கொண்டதையும் சொல்லிற்று. அதுகேட்ட ஔவையார் உனக்குவேண்டியவரம் யாதென, அலகையானது நான்மீண்டும்மானிடஜென்மம் பெற்று இச்சித்தபுருஷனை யணைந்து பின்பு எம்பெருமான் திருவடி சேரும்படி அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தது. அப்போதப் பெண்ணுவேசத்தைப் போலவே அச்சாவடியில் இராசபுத்திரி தனக்காக உயிரிழந்தாளென்று கேள்வியுற்றுத் தானும்வந்து உயிர்நீத்தஇராஜபுத்திரனும் ஆணுவேசமாய்க்கிடந்து நிகழ்ந்தவற்றைக் கேட்டுவந்து வணங்க, ஔவையா ரன்புகூர்ந்து முதலிற் பெண்ணுவேசத்தை நோக்கி, நீ உரையூரிற்சென்று இராஜனுடைய ஆலாத்திப்பெண்களுள் தலைமைபெற்றிருக்கும்மரகதவடிவிக்குப்பெண்ணாகப்பிறந்துகற்பழியாமல் மேன்மை பெற்றிருந்து விரும்பிய புருடனையடைந்து சுகமடைவாயாக, என்று சொல்லிப்போக்கிப் பின்னர் ஆணுவேசத்தைநோக்கி நீ யவ்வூரிலேயேவிறகுதலையனாகப்பிறந்து அம்மரகத வடிவியின் பெண்ணைமருவியிருக்கக்கடவை யென்றருள்புரிந்து போயினர்.

ஔவையார் தன்னை வெகுநாளாய் ஆஸ்ரயித்திருந்த ஒரு ஏழ்மைப்பெண்ணின் விவாகத்திற்குச்சேரன், சோழன், பாண்டியன் முதலிய சகல அரசர்களையும் வரவழைக்க வேணுமென்னு மெண்ணத்தோடு அவர்களுக்கு மணவோலை யனுப்பினள், அதுகண்டு அரசர்களும் ஔவை கவீஸ்வரி யாகையாலே அவள் வார்த்தையை தடுக்கவொண்ணா தெனக்கருதி அதிக வினயத்துடனே சதுரங்க சேனைகளுஞ் சூழக்கலியாணத்திற்கு வந்தார்கள். விவாகமுகூர்த்த மானவுடனே ஔவையவ்வரசர்களை நோக்கித் தன்னையும் ஒருபொருளாக மதித்து வந்தார்களென அவர்களுக்கு அதிகபிரிய வசனங்களைச் சொல்லி விருந்துணவு செய்து போகவேண்டுமென்று மிகவும் வேண்டினள். அதற்கவர்கள் பரிகாசமாயும் ஔவை திறத்தையறிய வேண்டியும் நீ உணவு செய்விப்பது உண்மையாயின் இப்போது நுங்கு தருவித்தாற் புசிப்போமென்றார்கள். அது நுங்குண்டாவதற்கு அகாலமானபடியால் அவர்கள் மனோபீஷ்டப்படி நிறைவேற்றவேண்டி வெட்டி விறகாய்க்கிடந்த சில பனந்துண்டுகளை நோக்கிப் பின்வரும் பாவைப்பாடினர்.

திங்கட் குடையுடைச் சேரனுஞ்சோழனும்பாண்டியனு
மங்கைக் கறுகிட வந்துநின்றார் மணப் பந்தலிலே
சங்கொக்க வெண்குருத் தீன்றுபச் சோலை சலசலத்து
நுங்குக்கண் முற்றியடிக் கண்கறுத்து நுனி சிவந்து
பங்குக்கு மூன்றுபழந் தரவேண்டும் பனந் துண்டமே.

உடனே கீழே விழுந்திருந்த அப்பனந்துண்டுகள் குருத்துவிட்டுப் பச்சோலை சலசலவென்றசைய நுங்குக் குலைகளைத் தாங்கிக் கொண்டு நின்றன

அதைக்கண்டு அரசர்கள் வெட்கமுஞ் சந்தோஷமும் அடைய அங்குவந்திருந்த எல்லோரும் அளவிடற்கரிய ஆச்சரியத்தை யடைந்தார்கள்.

ஔவையார் நெடுநாளாகச் சோழனுடைய சமஸ்தான வித்வானாகிய ஒட்டக்கூத்தரைப் பார்க்கிலும் சோழன் மனைவிக்கு ஸ்திரீதனமாகவந்த புகழேந்திப் புலவரே மிகச்சிறந்தவரென மதித்திருந்தார். அப்படியிருக்கச்சோழன் ஒருநாள் தன்சபையில் ஔவையை நோக்கி, ஔவையே! ஒட்டக்கூத்தன், புகழேந்தி ஆகிய இவ்விருவர்களில் யார் சிறந்தவர் ?என்று கேட்டான். அதற்கு ஔவை தானே புகழேந்தியை உயர்த்திச்சொன்னால் சோழனுக்கு விரோதமாகத் தோன்று மாகையால் அதைக்குறிப்பாய் எல்லோருக்கும் தெரியப்பண்ணவேண்டு மென்றெண்ணி, ஒட்டக்கூத்தனை நோக்கிச் சந்திரன் என்னும் அர்த்தத்தையுடைய ஒருபதத்தை ஓர் பாவினீற்றடியில் மூன்றிடங்களில் பிரயோகப்படுத்தும்படி சொன்னாள். ஒட்டக்கூத்தன் தம்மரசனாகிய சோழனையே பாட்டுடைத் தலைவனாகக்கருதி,

வெள்ளத் தடங்காச் சினவாளை வேலிக் கமுகின் மீதேறித், துள்ளி முகிலைக் கிழித்து மழைத் துளியோ டிறங்குஞ் சோணாடா, கள்ளக் குறும்பர் குலமறுத்த கண்டா வண்டர் கோபாலா, பிள்ளைமதிகண் டெம்பேதை பெரிய மதியு மிழந்தாளே.

இதன்பொருளாவது வெள்ளத்திலடங்காமல் வாளைகள் கோபத்தோடெழும்பி வேலியிலிருக்கின்ற கமுகமரத்தின்மேற்பாய்ந்து அங்கிருந்துதுள்ளி மேகத்தைக்

கிழித்துக்கொண்டு மழைத்துளியோடு பூமியிலிறங்கத் தக்க வளப்பத்தையுடைய சோழநாட்டுக்கரசனே! கள்ளத்தனத்தையுடைய குறுநிலமாக்கள் குலநாசனே தேவர்களுக்குக் கோபாலனை யொத்தவனே! மூன்றும்பிறைச் சந்திரனைக்கண்டவுடனே அழகில்மிகுந்த என்னுடையமகள் தன்சுயபுத்தியை யிழந்தனள, என இருமதியை வருவித்துப்பாடினார். இதைக்கேட்டு ஔவை உன்பாவில் ஒருசந்திரன் குறைந்ததே என்னும் குறிப்பாக "ஒட்டா ஒருமதிகெட்டாய்" என்று கூறிப் பின்பு புகழேந்தியை நோக்கி அவ்வண்ணமாகப் பாடச்சொல்லினார். அவரும் பின்வரும் பாவில் மூன்றுபிறை வரும்படியாகப் பாடினர்.

பங்கப் பழனத்துழு முழவர்
பலவின் கனியைப் பறித்ததென்று
சங்கிட் டெறியக் குரங்கிளநீர்
தனைக்கொண் டெறியுந் தமிழ்நாடா
கொங்கைக் கமரா பதியளித்த
கோவே ராஜகுல திலகா
வெங்கட் பிறைக்குங் கரும்பிறைக்கும்
மெலிந்தப் பிறைக்கும் விழிவேலே.

இதன்பொருளாவது கழனிகளில் உழுதுகொண்டிருக்கின்ற உழவர்கள், குரங்குகள் வேலியிலுள்ள பலாப்பழங்களைப் பறித்ததென்று அருகிலிருக்கின்ற சங்குகளையெடுத்துவீச, அவர்கள் மேலக்குரங்குகள்மீண்டு மிளநீரைக் கொண்டெறியும்படியான தமிழ்நாட்டுக்கரசனே! இராஜகுலசிரேஷ்டனே! வெவ்வியகண்போன்ற சந்திரனுக்கும், கருப்புவில்லையுடைய மன்மதனுக்கும், இளைத்து வருந்தி வேல்போன்ற விழியையுடைய என்மகள் கண்ணீர்வடிக்கின்றனள் என்பதாம். இதனால் சபையிலிருந்தோர், ஔவைசொல்லாமலே இவ்விருவர் திறத்தையும் அறிந்துகொண்டார்கள்.

ஒரு குறவனுக்கு இரண்டுமனைவியர்களிருந்தார்கள். அவர்களுள் புருஷனுக்கு இளையாள்பேரில் மோகம், ஓர்நாள் அவன் "ஊருக்குப்போய் வருகிறேன், நான் அன்பாகவளர்க்கும் பலாவை நீங்களிருவரும்பத்திரமாகப் பார்த்துக்கொள்ளுங்களென்று" சொல்லிப் போயினன். அவன்போனபின் இளையாள் அம்மரத்தை வெட்டிவிட்டுக் குறவன்வந்தபோது மூத்தாள்பேரிற் பழிசுமத்தினள். நிரபராதியாகியமூத்தாள் கணவனென்னசெய்வானோ வென்று துக்கித்துக்கொண் டிருக்கையில் அப்போதங்கு ஔவையார் தற்செயலாய்வந்து அவள் குறையைக் கேட்டு, நீ பயப்படாதேயென்று கூறிப் பலாத்தழைக்கும்படி,

கூரிய வாளாற் குறைத்திட்ட கூன்பலா
வோரிதழாய்க் கன்று யுயர்மரமாய்ச்—சீரியதோர் [ய்ப்
வண்டுபோற் கொட்டையாய் வண்காயாய்த் தின்பழமா
பண்டுபோ னிற்கவென்றும் பார்.

என்றோர் கவிபாடின மாத்திரத்திலேவெட்டுண்ட மரம் தளிர்த்துத் தழைத்தது. அதுகண்டமூத்தாள் சந்தோஷித்து ஒருகந்தையிற் தினையரிசி முடிந்துகொடுப்ப, அக்குறமாது அன்போடுகொடுத்த சிறு மூட்டையை ஔவையார் யேந்திக்கொண்டு உறையூரைநோக்கிவரும்போது பொழுதுபோய் இராத்திரிவேளையாக, அதனால் விரைந்து நெடுந்தூரம் நடந்துவந்தமையால் இளைப்பாகிச் சோழராஜனுடைய அரண்மனைவாசலிற்போய் உட்கார்ந்தனர். அவ்வாசல்வழியே தன்னிச்சையாய் வந்த சோழராஜன் ஔவையாரைக் கண்டதிசயித்து அம்மணி! இவ்விரவிலிங்கு எப்படிவந்துற்றீரென்று வினவினன். அதற்கம்மையார்.

கானுந்தே னுந்தேன் கடுகிவழி நடந்தேன்
யான்வந்த தூர மெளிதன்று—கூனல்
கருந்தேனுக் கண்ணுந்த காவிரிசூழ் நாடா
விருந்தேனுக் கெங்கே யிடம்.

என்றோர் வெண்பாலால் விடைதந்தனர். அதுகேட்ட சோழராஜன் நீர்விடியுமளவு இங்ஙனே மிருமென்று கூறி அம்மையார்கரத்தில் ஓர் சிறுமூட்டையிருக்கப்பார்த்து அம்மூட்டையென்ன வென்றுகேட்டனர் அதற்கவர்,

கூழைப் பலாத்தழைக்கப் பாடக் குறமகளு
மூழக் குழக்குத் தினைதந்தாள்—சோழகேள்
உப்புக்கும் பாடிப் புளிக்குமொரு கவிதை
யொப்பிக்கு மென்ற னுளம்.

என்றோர் கவிபாடி அரசனுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, இரவுநீங்கி விடிந்தபின்னெழுந்து மற்றோரூருக்குப் போனார்.

இன்னொருகால் பாண்டியராஜன் தனதுநகரின்கண்ணுள்ள சங்கப்புலவர்முதலிய வித்துவான்களுடைய திறத்தை பரிக்ஷிக்கவேண்டி மாற்றுயர்ந்த செம்பொனார்செய்த நான்குபருத்த கொலுசுகளில் தொங்குகின்ற ஓர் ஊஞ்சற்பலகையையமைத்து அதன்மீது திரளாகப் பொற்குவையிட்டு "இந்தநான்கு கொலுசுகளும் அற்றுவிழும்படி இன்னதினத்தில் யாரேனும்வந்து பாடுவாராயின் அவருக்குத்தகுந்த மரியாதையுடன் இந்தப்பொற்குவியலைப் பரிசாகக்கொடுப்போம்" எனப் பறையறைவித்தான். இச்சங்கதிகேள்வியுற்ற வித்வசிரோமணிகள் யாரும்முன்னிற்க அஞ்சிவருந்தினர்

அத்தருணத்தில் அவ்வழியாகவந்த ஔவையார் உள்ளேநுழைந்து பின்வருஞ்செய்யுள்களில் ஒவ்வொன்றைச்சொல்ல ஒவ்வொருசங்கிலியாக நான்குமறுந்து விழுந்தன. உடனேயப்பொற்குவியலுக்குக் காத்திருந்த வித்வான்களே ஔவையாரழைத்து அதனைப்பகிர்ந்துகொள்ளும்படி சொல்லிப்போயினர்.

ஆர்த்தசபை நூற்றொருவ ராயிரத்தொன் றாம்புலவர்
வார்த்தை பதினாயிரத் தொருவர்—பூத்தமலர்த்
தண்டா மரைத்திருவே தாதாகோ டிக்கொருவ
ருண்டாயி னுண்டென் றறு.

தண்டாம லீவது தாளாண்மை தண்டி
யடுத்தக்கா லீவது வண்மை—யடுத்தடுத்துப்
பின்சென்றா லீவது காற்கூலி பின்சென்று
மீயா னெச்சம்போ லறு.

உள்ள வழக்கிருக்க வூரார் பொதுவிருக்கத்
தள்ளி வழக்கதனைத் தான்பேசி—யெள்ளளவுங்
கைகூலி தான்வாங்குங் காலறுவான் றன்கிளையு
மெச்சமறு மென்றா லறு.

வழக்குடையா னிற்ப வலியானைக் கூடி
வழக்கை யழிவழக்குச் செய்தோன்—வழக்கிழந்தோன்
சுற்றமுந் தானுந் தொடர்ந்தழுத கண்ணீரா
லெச்சமறு மென்றா லறு.

ஔவையார் ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், நல்வழி, கல்வியொழுக்கம், அசதிக்கோவை, நான்மணிக்கோவை, அருந்தமிழ்மாலை, தரிசனப்பத்து, ஞானக்குறள்முதலிய நூல்களைச்செய்தருளினர். மேற்சொல்லிய நீதிகளில் அகரவர்க்க மாதியாகச் சொல்லப்பட்ட ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன் என்னும்நூல்கள்சொல்நடையும், பொருள்விளக்கமும் வாக்கியச் சுருக்கமும் பொருந்தியவைகளா யிருக்கிறபடியால், பிறதேயத் தாராலும் கொண்டாடிச் சிறப்படைந்திருக்கின்றன. இப்படிக் கல்வியில் சக்கிரவர்த்தினியாய் விளங்கிய ஔவையார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய நூல்களும், தனிப்பாடல்களும் நீதிநிறைந்த அருள்வாக்கியங்களென எவர்களும் சிரமேற் கொள்ளுகிறார்கள். இந்த ஔவையார், புத்திமான்களெல்லாம் பூலோகசரஸ்வதியென்று புகழத்தக்க உயர் வொப்பில்லாக் கல்வித் திறைத்தை யுடையவர். இப்பேர்ப்பட்ட கல்வித்திறமையையுடைய ஔவையார் மகிமையை எடுத்துரைக்க யாரால்திறம்!

மனோகரன்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

சுதந்திரா! இப்போதுஎன்னபதில் எழுதுவதென்றுபிரபுகேட்க, மந்திரி, சுவாமி! ஒரு நியாயமும் சொல்லாமல் தங்களைச் சத்தியபுரியைவிட்டு இருநூறுமைலுக்கப்பால் மகததேசத்தின் எல்லையோரமாகப்போய் வசிக்கும்படி கட்டளையனுப்பியிருக்கிறது. நியாயம் பிறகு சொல்லப்படுமாம். நமக்குத்தெரிந்தவரைக்கும் ஊரைவிட்டு ஒட்டுவதற்கு ஒருநியாயமுமில்லை. அரசனது சைன்னியபலமும், மனத்தூய்மையில்லா மந்திரிகளின் துர்ப்போதனையுந்தான் இச் செய்கைக்குக் காரணம். இவர்கள் என்னவேண்டுமானாலுஞ் செய்யலாம். அப்படியிருக்க, சத்தியபுரியைவிட்டு வேறுதேசத்தில்போய் வசிக்கும்போது பிரபு என்னும்பட்டத்தை யிழக்கமாட்டீர்களாம். ஆனால் வருஷத்திற்கு இவ்வளவு என்று தங்களுடைய செலவிற்குக் கொடுக்கப்படுமாம். இந்த ஏற்பாடு அரசன்செய்தது தங்களுடைய அதிர்ஷ்டமே. அரசனதுகட்டளை எப்படியிருந்தாலும் அதன்படி நடப்பது தங்களுடையகடமை. ஆகையால் தாங்கள்பதில் எழுதவேண்டியதெப்படியென்றால், அரசனது ஆக்கினைக்கு விரோதமாயொன்றுஞ் செய்யவல்லேன். சட்டளைபிரகாரம் குறித்தகாலத்திற்குள்ளாகசத்தியபுரியை விட்டு நீங்குவேன். எவ்வூரில்போய் வசிப்பேனோ அதைப் பிறகுதெரியப்படுத்துவேன். என்று சுருக்கமாயெழுதி விடவேண்டுமென்று மந்திரிசொல்ல, அதற்குச் சந்திரசேகரனிசைந்து அவ்வாறே ஓர்கடிதத்தில் எழுதி இராஜாங்கத்திற்கு அனுப்பி விட்டார்கள்.

பிறகு பிரபுவும் மந்திரியும் அரசன் இவ்வாறு கட்டளையிடுவதற்கு என்னகாரண மிருக்குமென்று யோசித்துப்பின்புமகததேசத்தின் எல்லையோரமாயுள்ள அநேக ஊர்களில் எந்த ஊருக்குப்போவதென்று ஆராய்ந்து அதைக்குறித்து ஓர் தீர்மானத்திற்கும் வராமல் மறுநாள்யோசிப்போமென்று எண்ணி அவர்கள் பேசியிருந்தவிடத்தை விட்டகன்றனர். அரசனது ஆக்கினை கிடைத்தபின்பு சந்திரசேகரன் மனக்கவலையுற்றான், சந்தோஷமாய்ப் பேசுவதில்லை. எப்போதும் ஏதோ யோசிப்பதானான். இதன்காரணத்தையறிந்த அவன்மனைவி இரதியும் மனம்நொந்தனள். தாய்தந்தையர்கள் மனக்கிலேசமடைந்திருப்பதை அறிந்த சந்திரசூடனும் சுந்தரியும் இதற்கென்னகாரணமென்று யோசிக்கலானார்கள். ஒருநாள்காலை சந்திரசூடனும் அவன்சகோதரிசுந்தரியும் அவர்கள்வீட்டு மேன்மாடியின் ஓர் அறையில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். "ஏன் அண்ணா! நம்முடைய

அரண்மனையென்ன விப்படி ஒளி குன்றியிருக்கிறதே? இரண்டுநாளாக நம்முடையதகப்பனர் பட்டணத்து விசாரணைசெய்வதில்லை. அவரும் மந்திரியுமாக ஏதோ அதிககவலையுடன் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் போகும்போதும் வரும்போதும் நமது அப்பா என்னிடத்தில் சிறித்துக்கொண்டு சந்தோஷமாய்ப்பேசு வாரே, இப்போது அப்படி பேசுவதில்லை. நம்முடைய அம்மாவும் சிறிது விசனங் கொண்டிருக்கிறாள், அவள் முகமும் வாடி யிருக்கிறது. என்னுடையத் தோழிப் பெண்களாகிய சுநந்தை, சுபாங்கனை இவர்களிருவரும் அம்மா தனியே உட்கார்ந்து சிறிது கண்ணீர் விட்டுப் புலம்பினதைக் கண்டார்கள். அவர்கள் அருகிற்சென்று கேட்டதற்கு அம்மா பதில் ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை யாம். இவர்களிப்படி யிருக்க முத்தண்ணா இப்போது எனக்குப் பாடம் கற்பிப்பதில்லை. தன் அறையைவிட்டு வெளியே வருவதில்லை. நாமெல்லாரும் உட்கார்ந்து சாப்பிடும்போது முத்தண்ணா எவ்வளவு வேடிக்கையா கப் பேசுவது வழக்கம்? இப்போது அப்படி யில்லாமல் அவர் தனியே சாப்பிடவருகிறார். அவருக்கும் ஏதோ மனக்கவலை யுண்டென நன்றாய்த் தெரிகிறது. இப்படி யாக இவர்களிருப்பதற் கென்ன காரணம் அண்ணா வென்று சுந்தரிகேட்டாள். "சுந்தரி! நம்முடைய தாய் தந்தையர்க ளிவ்வாறிருப்பதை நானும் அறிந்தேன். இதைக்குறித்து மந்திரியைக் கேட்கலாமென்றெண்ணி யிருக்கிறேன். மனோகரன் சங்கதி எனக்குத்தெரியும், இதுவரைக்கும் அவனை நம்முடைய சகோதரனென் றெண்ணி யிருந்தோம். அவனும் நம்மை அப்படியே யறிந்திருந்தான். இப்போது அவனை நம்முடைய சகோ தரனல்லவென்று நீதெறிந்துகொள்ள வேண்டும் "என் று சந்திரசூடன் கூறும்போது சுந்தரி, திடுக்கிட்டு ஆச்சரியங் கொண்டவளாய், "என்ன அண்ணா நீ சொல்வ தெனக் கொன்றுந் தெரியவில்லை. மனோகரன் யார்?" என்றனள். மனோகரன் இன்னானென்று இதுவ ரைக்கும் யாருக்குந்தெரியாது. அவன் இளங்குழந்தை யா யிருக்கும்போது யாரோ அவனை நமது அரண்மனை யில் கொண்டுவந்துவிட்டுப் போனார்களாம். அன்றுமு தல் அவன் நமதுவீட்டில் வளர்ந்துவருகிறானும். இது வரைக்கும் அவன் தன்னை இந்தவீட்டு மூத்தபிள்ளையெ ன்றெண்ணியிருந்தான். இப்போது அவனுடையசங்கதி அவனுக்குத் தெரிந்துவிட்டபடியால் விசனமுற்றிருக்கி றானென்று சந்திரசூடன் சொன்னான். "என்ன அண் ணா! இதைநான் நம்பமாட்டேன், ஏதோ வேடிக்கை யாக யாராவது கூறினார்களோ? என்று சுந்தரிசொல்ல, இல்லை சுந்தரி, இதுநிச்சயந்தான். மனோகரனென்ன குழந்தையா வேடிக்கை செய்வதற்கு? நமது வீட்டிற்கு வரும் இராமதாசரே அவனுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். நம்முடைய வேலைக்காரன் சம்பாதிக்கு எல்லாம் நன்றா யத் தெரியும், என்று சந்திரசூடன் சொல்லி தான் சம் பாதியினிடத்து அறிந்த விஷயத்தையும் முன்னொரு நாள் காட்டில் மனோகரனும் தானும் வேட்டையாடப் போனகாலத்தில் மாறுவேஷம் பூண்டுவந்த இரண்டு க்ஷத்திரிய பிரபுக்கள் தங்களைக்கேட்ட கேள்விகளையும் சுந்தரிக்கு விவரமாய்ச் சொன்னான். "மனோகரன் பிள் ளையா யிராமற் போனால் நம்முடைய தாய் தந்தையர்கள் அவனுக்கு நல்ல உடையும் உண்டியுங் கொடுத்து நம் மைப் போலவே அவனையும் பாதுகாப்பார்களோ? அவ னுக்குக் குதிரை யென்ன, வண்டி யென்ன, வித்தை கற்கச் சிலவென்ன, இதெல்லாம் செய்வார்களோ? நான் அம்மாவைக் கேட்கப் போகிறேன். நீ சொல்வதில் எனக்கு நம்பிக்கை வரவில்லை. இன்னொரு சங்கதி அண்ணா! மனோகரன் பார்ப்பதற்கு நம்முடைய க்ஷத்தி ரிய வமிசத்தில் பிறந்தவனைப் போலவே, அழகுள்ளவ னாயும் மனோதைரிய முள்ளவனாயு மிருக்கிறான். இவ் வளவு இலக்ஷணங்களைப் பொருந்தி யிருக்கும் பிள்ளை யை யார்தான் பிரியத்துணிவார்கள். ஆனால் இராமதா சர் பொய் சொல்லுகிறவரல்ல. அல்லது வேடிக்கை செய்கிறவருமல்ல. அவர் கூறியது உண்மையா யிருக்க லாம். ஆனபோதிலும் நான் அம்மாவைக் கேட்டபின் தான் நம்புவேன். இப்போது எனக்கு ஒரு சந்தேகம் வந்து விட்டதண்ணா? என்று சுந்தரி சொல்ல, "என்ன சந்தேகம்? கேள்" என்று சந்திரசூடன் கூறவும், "நான் இந்தவீட்டுப் பெண் தானோ? அல்லது என்னையும் யாராவது கொண்டுவந்து விட்டார்களோ?" என்று சுந் தரி கேட்டாள். அதற்குச் சந்திரசூடன் "நல்ல கேள்வி. உன்னைப்பற்றி சந்தேகிக்கவேண்டாம்" எனவும், சுந்தரி, அது சரிதான். நீ என் சகோதரன் தானோ? என்று மறு படியும் கேட்டாள். "ஆம் இதிலும் சந்தேகமில்லை. எல்லாம் சம்பாதி என்னிடத்துச் சொல்லி யிருக்கிறான். இதை ருசுப்படுத்துவதற்கு ஒரு வழியுண்டு சுந்தரி. நம்மிருவருக்குந் தான் ஜாதகம் குறித்து எழுதப் பட் டிருக்கிறது. மனோகரனுக்கு ஜாதகமில்லை. இதினாலே யே உன் சந்தேகமெல்லாம் ஒழிய வேண்டும்" என்று சந்திரசூடன் சொல்லி சுந்தரியின் சந்தேகத்தை ஒருவா று நீக்கினான். பிறகு சுந்தரி, "என் அண்ணா! நம்மு டைய தாய் தந்தையர்களுடைய விசனத்திற்குக் கார ணங்கண்டறிவதெப்படி?" என்று கேட்க, சந்திரசூடன் "சுந்தரி! அதைத்தான் முக்கியமாய் நாம் அறியவேண் டும். அவர்களையே நேராகக் கேட்பது அவ்வளவுநன்றா கத் தோற்றவில்லை. ஒருவேளை அவர்கள் நமக்குச்சரி யான பதிலும் சொல்லமாட்டார்கள். நான் மந்திரியைக்

கேட்பதாக உத்தேசித் திருந்தேன், அதுவும் சரியாகத் தோன்றவில்லை. மந்திரியும் ஒருவேளை உண்மையை உரையா தொழிவர். ஆதலால் எனக்கு ஒரு யுக்தி தோன்றுகிறது. இங்குவந்து கொண்டிருக்கும் இராம தாசரின் மூலமாக சங்கதியை அறியவேண்டு மென்று கூறினான். இதைக்கேட்ட சுந்தரி "அது நல்லயுக்திதான் அண்ணா. ஆனால் இராமதாசர் இவ்விடம் வந்து சுமார் பத்து நாளாகிறது. அவருக்கு இந்த சங்கதி எப்படித் தெரியும். நிச்சயமாக அவருக்குத் தெரிந்திராது. ஆதலால் நீ இராமதாசரைக் கண்டு நமது அன்னையும் பிதாவு மிருக்கிற மாதிரியைச்சொல்லி, அவரை இவ்விடம் வந்து நமது பிதாவை விசாரிக்கும்படி செய்துவிடு. நமது பிதாவுக்கு அவரிடத்து அதிக மதிப்புண்டு. அவர் விசாரிக்கும்போது சங்கதியைச் சொல்வார். அச்சமயத்தை கைவிடாது நாம் சங்கதியைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். ஏன் அண்ணா நான் சொல்வதெப்படி? என்றாள். சந்திரசூடன் சுந்தரி சொல்லிய யுக்திக்குமெச்சி அப்படியே இராமதாசரைக் கண்டு பேசிவருகிறேனென்று சென்றான். பிறகு சுந்தரி மேன்மாடியில் ஏதோ ஒரு புத்தகத்தைப் படிக்க வாரம்பித்து விட்டாள்.

சந்திரசூடனும் சுந்தரியும் மேன்மாடியில் பேசிக்கொண்டிருந்த அன்று சாயந்திரம் மனோகரன் தன் அறையின் கதவைமூடிக் கொண்டு உள்ளேயுட்கார்ந்து கீழ்வருமாறு யோசிக்கலானான். "என்ன ஆச்சரியமான சங்கதி! நமக்குத் தந்தை யார் தாய் யாரெனத் தெரியவில்லை. நமக்குத்தான் தெரியவில்லை யென்றால் இவ்வூரிலுள்ளவர்களுக்கும் தெரியக் காணோம். இதுவும் ஓர் விந்தையே. எல்லாத்தேசத் தரசர்களுக்கும் கடிதம் எழுதி ஊரெங்கும் பறையடிக்க விட்டார்களாம். அது உண்மையெனத் தெரிகிறது. அக்காலத்து பத்துமாதம் சுமந்து பெற்றெடுத்த எனது தாய் உயிருடனிருந்திருப்பின் சும்மாயிருந்திருப்பாளா? தாயிறந் திருப்பினும் தந்தை யொருவன் பிழைத்திருந்தால் தன் பிள்ளையைத் தேடியிரானா? தந்தை தாயிருவருமிறந்திருப்பினும் தன்னுறவினனென்று எடுத்து வளர்க்க ஒரு பந்துவுமில்லாமல் என்சுற்றத்தா ரெல்லாம் ஒருமிக்க ஒழிந்தனரோ? எல்லாரையு மிழந்த என்னை ஆதரவுடன் அருமையாய் வளர்த்துவந்த சந்திரசேகர பிரபுவுக்கு நான் என்னகைம்மாறு செய்யப்போகிறேன். இப்போது பதினெட்டுவயதாகி விட்டது. இனி இவர் வீட்டிலிருப்பது நியாயமா? உலகத்தையறிந்துபிழைக்க வழி தேடவேண்டியசமயம் வந்தபின்னும் இனமாய் ஒருவர்வீட்டில் சாப்பிட்டுவருவது ஆண்மகனுக் கழகோ? ஆகையால் கூடியசிக்கிரத்தில் இவரது உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு வேறுதேசத்திற்குச் செல்லவேண்டும். குழந்தைப்பருவமுதல் இதுகாறும் தாய் தந்தையில்லாத எனக்கு மிக்க வன்புடன் வளர்க்க அன்னையும் பிதாவையு மேற்படுத்திய ஜெகதீசன் கருணைக்கிணையுமுண்டோ? இதுவரைக்கும் சகல இராஜ உபசாரங்களுடன் காப்பாற்றிவந்த எங்கருணைப் பெருமான் இனிக் காவாது விடுவானோ? நான் ஏன் சிந்திக்கவேண்டும். இராமதாசர் சொல்லியது நல்லயுக்தி. "சென்றதைக்கருதவேண்டாம், நாளைச்சேர்வதை நினைக்க வேண்டாம், இன்று நடப்பதை ஈசன் செயலெனக்கண்டு இனிது வாழ்ந்திடும்" என்று அவர் அன்புடன் உபதேசித்ததை நான் மறந்துவிடக்கூடாது, எல்லாம் ஈசன் செயல். அவனன்றி யோரணுவு மசையாது. நமக்கென்ன தொழில். நமக்கேன்கவலை. நமக்கொரு குறையுமில்லை. என்று இவ்வாறு மனோகரன் தன்னைப்பற்றியும் தானின்னது செய்யவேண்டு மென்பதைக் குறித்தும், கடைசியாக இராமதாசர் உபதேசவாக்கியத்தையும் நினைத்துக் கொண்டிருந்து அஸ்தமன வேளையானபடியால் சற்று வெளியேபோய் திரிந்துவருவோ மென்றெண்ணி கதவைத்திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தான்.

(இன்னும்வரும்.)

அ ன் பு.

கண்ணப்ப நாயனார் சரித்திரம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

வேட்டையாடுதற்குரிய வலைத்தொழிலையும் சிலைத்தொழிலையும் புறம்பே செய்யும் படிக்கும், அகத்தின் கண்ணே ஆணவம், கன்மம், மாயையென்னும் மும்மலக்கற்களினிடத்தே நல்வினை தீவினையென்னும் இரண்டு பாசங்களினால் கட்டப்பட்ட பந்தத்தை நிவிர்த்தித்துக்கொள்ளும்படி "பாங்குளாந் தெரிதுமெனத் துணிந்து கோடிப் பழமறைகள் தனித்தனியே பாடிப்பாடி, யீங்குளதென் றாங்குளதென் றோடியோடி இளைத்திளைத்துத் தொடர்ந்து தொடர்ந் தெட்டுந்தோறும்," அறியப்படாத இளம்பிறையையும், கொன்றை தும்பைகளையுமணிந்த சடாமகுடத்தையுடைய காளத்திநாதரைக்காணும்படிக்கும் சென்ற திண்ணனார்முன்னே ஊது குழல்கள், பம்பைமுதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கவும், காட்டினிடத்துள்ள வலியமிருகங்களைப் பிடிக்கும்படி நீண்ட வாராலாகிய வலைகளை யெடுத்துக் கொண்டும், மிருகங்கள் நிறைந்திருக்கின்ற இடங்களை வேவுகாரர்களால் அறிந்து நான்குபக்கங்களிலுஞ்சென்றார்கள். ஒருயோசனைதூரம் நீண்டவலைகளைக் கட்டி மிருகங்கள் வெளியே செல்லாமற்படி காவலமைத்து

புதர்போன்ற மயிர்த்தலையையுடைய வேடர்கள்சென்றார்கள். அத்திண்ணனார் கானவர்களோடுசென்று காட்டிற்குள் நுழைந்து பம்பை முதலியவாத்தியங்களினால் அக்காட்டுள் மறைந்திருக்கும் மிருகங்களை யெல்லாம் எழுப்பினார்கள். காட்டுப் பன்றியும், மான் கூட்டங்களும், கரடிகளும், கருமான்கூட்டங்களும், காட்டெருமைகளும், யானைகளும், புலிக்கூட்டங்களும், காட்டுப்பசுக்களும் அநேகமாக கோபங்கொண்டு பாய்ந்து செல்ல அவைகளுக்கு முன்சென்ற வேடர்கள் எதிர்த்து அம்பினாலழித்தார்கள். கால்கள் அறுந்து சில விழுவனவும், தலையறுந்து சிலவிழுவனவுமாக வேட்டை யாடுஞ்சமயம் நிலம் அதிரும்படிக்கும், யானை முதலிய மிருகங்கள் அஞ்சும்படிக்கும் காட்டினின்றும் எழும்பிய ஓர் பன்றியானது மழையைப் பெய்கின்ற கரியமேகம்போல இடித்தகுரலோடு கோபாக்கினி கண்களினின்று சிதறிவிழ வலைகளை யறுத்துக் கொண்டு மிகுந்தவிசையோடு ஓடியது. அவ்வாறு போகின்ற அப் பன்றியைக் கொல்ல ஆண்சிங்கத்தை யொத்த திண்ணனார் அதிகவிசையோடு அதன்பின்னே செல்லுஞ்சமயத்து நாணன், காடன் என்னும் இருவரும் அவரைப் பிரியாமற் பின்தொடர்ந்தார்கள். அப்பன்றியானது கொலைத்தொழிலைச் செய்யும் நாய்களுக்குந் தப்பி மலைச்சாரலின் வழியேசென்று ஒருமலையினடியில் அநேகதூரம் ஓடிவந்த இளைப்பினால் வலியிழந்து மரச்செறிவில் நின்றது. அதையறிந்த திண்ணனார் அம்பினாற் கொல்லாமல் தம்முடைய ஒளி வீசுகின்ற உடைவாளையுருவி முனையழுந்தும்படி அதைக்குத்தினார். அவ்வாறுகுத்த அப்பன்றியானது இருதுண்டாய் வீழ்ந்தது. அதைக்கண்ணுற்ற நாணன் அதிக வியப்படைந்து தன் தோழனைப்பார்த்து காடனே! இதன்பின் இன்றைக்கு பல காவதங்கள்வந்து இளைப்படைந்தோம். ஆயினும் நம்முயற்சி வீணடையாமல் நம்மரசனாகிய திண்ணன் கன்னிவேட்டையிலேயே கொன்றுவிட்டான். இது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்! என்றுசொல்லி இருவரும் திண்ணனார் உபயதிருவடிகளையும்வணங்கி அரசனே! இன்றைய்தினம் வெகுதூரம் நடந்துவந்தபடியால் நாங்கள் பசியால்வருந்துகின்றோம். ஆகலின் நமக்குக்கிடைத்த இப்பன்றியைத் தீயில் பதப்படுத்தி தேவரீரும் கொஞ்சம் உண்டு, நாங்களும் உண்டு குளிர்ந்த நீரையருந்தி சற்று இளைப்பாறி மறுபடியும் காட்டைய்டைவோம் என்றார்கள். அதுகேட்டதிண்ணனார் அவர்களைநோக்கி தண்ணீர் எவ்விடத்துளது என்று வினவ அதற்கு நாணன் இதோநிற்கின்றதேக்க மரத்திற்கு அப்பால் ஒரு உயர்ந்த மலையுண்டு. அதற்குப் பக்கத்தில் பொன்முகலி நதி ஓடுகின்றதென்றான். அதையறிந்த திண்ணனார் அப்பன்றியை அவ்விடம் எடுத்துவரும்படி தன் உயிர்த் தோழர்க்கு கட்டளையிட்டு அத்திருமலைக்கருகே யடைந்தவளவில் நாணனைப்பார்த்து அப்பா! இதோதோன்றுகின்ற இம்மலையினிடத்துச் செல்வோம் என்றார். இதைக்கேட்ட நாணன் "பழம் நழுவிப் பாலில்விழுந்தாற்போல" திண்ணனே! நீபோனால் ஆகாயமளவு முயர்ந்திருக்கின்ற இம்மலையினிடத்தே குடுமித்தேவரிருக்கின்றார், அவரைக் கும்பிடலாமென்றான். அதற்குத் திண்ணனார் அப்பா, இம்மலையைக் கிட்டிச்சேருந்தோறும் என்மேலுள்ள பாரம் நழுவிவிழுவது போலத் தோன்றுகிறது. மனத்தினிடத்தே இதையடைய வேண்டு மென்கிற விருப்பமதிகரித்து மேன்மேலும் ஓங்குகின்றது. அதனால் குடுமித்தேவர் அம்மலையில் வீற்றிருப்பது எவ்விடத்து? அவ்விடத்திற்கு நாம்செல்வோமாக என இம்மூவரும் பொன் முகலியினை யடைந்து காடனை ஒரு மர நீழலில் அமர்த்தி நீ தீக்கடைக்கோலினால் நெருப்பை யுண்டாக்கி இப்பன்றியைப் பதப்படுத்துவாய், நாங்களிருவரும் இம்மலையிடத்து சென்று சுவாமியைத் தரிசித்துவருவோம் என்று நாணனுந்தாமும் எழுந்தருளி வண்டுகள் மொய்க்கும் சோலைகளுள்ள மலர்களை அலைகளால் வாரிக்கொண்டு வருகின்ற பொன் முகலி நதியிலிறங்கி ம்னத் தெளிவுற்ற திண்ணனார் அதிக சந்தோஷத்தோடு திருக்காளத்தி மலையைப்பார்த்துக் கொண்டு அந்நதியைக்கடந்து சென்று மாட்சிமை தங்கிய அம்மலைச்சாரலை யடைந்தனர். திண்ணனார் முற்பிறப்பிற்செய்த சிவபுண்ணியத்தின் தொகுதிகள் அழியாத பேரின்பத்திற்குக் காரணமான பேரன்பை அவர்க்கு எடுத்துக்காட்ட அதனால் அடங்காத ஆசையானது மேன்மேலும் பொங்கி என்பு நெக்குருகி பேரவாவோடு நாணனும் அன்பும் முன்னாக மலையின்மீது ஏறத்திண்ணனாரும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களென்று சொல்லப்படும் பெரிய சோபான வழியாலேறி சிருஷ்டி, திதி, சம்ஹாரம், திரோபவம், அநுக்கிரகம் என்னும் ஐந்தொழிலுக்குங் காரணமான சிவபிரானைக்கிட்டி அடைவார் போல காளத்தி நாதரது கீட்சிபொருந்திய மலையில் ஏறிப்போய் இளம்பிறைதரித்த சடையினையுடையசிவபிரானைத் தரிசிப்பதற்கு முன்னரே பரமசிவனது கிருபை மிக்க திருவருட் பார்வை தம்மையடைய முன் தொன்றுதொட்டு பிறவிக்குக் காரணமான மும்மலங்களின் தொடர்ச்சி இப்பிறப்பில் அகன்று கடவுளின் திருவருணிழலில்தங்கி ஒப்பில்லாத அன்பே உருவமானார்.

சென்னைத் தமிழ்நேசன்.

(இன்னும்வரும்.)

NEWS AND NOTES.

சென்ற ஜூலைமீ 24வ இராத்திரி ஆனந்து என்னும் தாலூகாவிலுள்ள ஓர் ஹிந்துக்கோவிலினுட் ஒரு கொள்ளைக் கூட்டத்தார் பிரவேசித்து விக்கிரகத்தின் மீதிருந்த ஆபரணாதிகளை திருடிச் சென்றார்களாம், ஆபரணாதிகளின் மதிப்பு சுமார் 2000-ரூபாய் பொறுமாம்.

கல்கத்தாவில் மிஸ்டர் ஜேகப் ஈஸ்லிம் என்பவருக்கு இரட்டைப் பெண்குழந்தைகளிருந்தன. அவர்கள் ஒருநாள் தன்தகப்பன் ஒருகிண்ணியில் லேகியம்போல் வைத்திருந்த அபினியை ஏதோ ஹல்வா யென்றெண்ணி அதை எடுத்துத்தின்று மாண்டுபோயின.

தஞ்சை ஜில்லாவில் சென்றவருஷத்தில் விஷக்கடியினால் கால்நடைகள் அநேகமாய்சேதப்பட்டுபோனபடியால் அவைகள் மேயக்கூடிய இடங்களி லுள்ள விஷஜந்துக்கள் தங்கும்படியான செடி, புதர், முதலியவைகளை அழிக்கும்படியான ஏற்பாடுசெய்ய வேண்டுமென்று கவர்ன்மெண்டார் உத்திரவு பிறப்பித் திருக்கின்றனர்.

இந்தியாவின் போஸ்ட் ஆபீசுகளுக் கெல்லாம் பெரிய டைரெக்டர் ஜெனரலாகிய ஸர் ஆர்த்தர் பான்ஷா அவர்கள் சீமையிலிருந்து மறுபடியும் இந்தியாவுக்கு வேலைக்கு வருகிறதாக வில்லாததால் பஞ்சாபின் போஸ்ட் மாஸ்ட்டரான மிஸ்டர் ஸ்வேர்ட் வில்சனவர்கள் ஸ்திரமாக நியமனம் பெற்றுவிட்டனர். இதுகாறும் அவ்வலுவலைப்பார்த்துவந்த மிஸ்டர் கிஷ்க் ரஜாவின் பேரில் சீமைக்குப் போய் விட்டனர்.

தூத்துக்குடிமார்க்கம் கொழும்புக்குப்போக சனிக்கிழமைதோறும் புகைக்கப்பலிலேறத் தவறும் பிரயாணிகள், ஞாயிற்றுக்கிழமை சாயந்திரம் பாம்பன் கால்வாய் வழியாய்க் கொழும்புக்குப் போகும்படி, பி. ஐ. எஸ். என்ற கம்பெனியார் தென்னிந்தியா ரெயில்வே கம்பெனியாரோடு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள்.

துணிகளைச் சலவைபண்ணுகிற வேலைக்கும் இப்பொழுது மின்சாரத்தை பிரயோகித்தால் சகல கறைகளும் எண்ணை அழுக்கும் போய்விடுகிறதாம். இவ்வாறு மின்சாரத்தால் சலவைசெய்யும்படி கண்டுபிடிக்கப் பட்டிருக்கும் கருவி, மனிதன் உதவியேயில்லாமல் நாளொன்றுக்கு 200-அல்லது 300-உடுப்புகள் சலவை பண்ணக் கூடுமாம்.

உதகமண்டலம்.

காலநிலை:— பேய்ந்துங் காய்ந்துங்கொண் டிருக்கிறது ஷ காலநிலையின் பேதத்தால் பிளேக்கும் இதை விட்டு தொலையவில்லை, இத்துர்வியாதியானது இங்கிலீஷ்காரர்களை பீடிக்கும் என கருதி துரைத்தனத்தார்கள் இவர்களுக்கென்று வெஸ்ட்மியர் என்னு மிடத்தை (Westmeer) சிகிரிகேசன் கேம்பாக நியமகம் செய்திருக்கிறார்கள். இத்திய நோயானது எப்பொழுது இம்மலைவிட்டு போகுமோ அன்றுதான், இம்மலையோர்களின் மனம் நிலைவரத்திற்கு வரும்.

இங்ஙனம்,
உதகமண்டலநேசன்.

இகபரசுகசாதனி சந்தாதாரர்களுக்கு

பெருத்தலாபம்! பெருத்தலாபம்!!

இச்சமயத்தை கைவிடாதீர்கள்

திருமந்திரம்-௩௲.

இது திருமூலநாயனாரால் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இந்நாயனார் மூவாயிரம் வருஷம் இவ்வுலகின்கண் சிவயோகத்திலிருந்து வருஷத்திற்கு ஒருபாட்டாகப்பாடிய மூவாயிரஞ் செய்யுள்களை இந்நூலடங்கப்பெற்றது. வருஷத்திற்கொருபாட்டாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய செய்யுட்களில் எவ்வளவு விஷயம் அடங்கியிருக்குமென்பதை யாவரும் சுலபமாய் அறியலாம். இம்மூவாயிரம் பாட்டுகளில் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கையுமே அடக்கி யிருக்கின்றது உயர்ந்த கிளேஸ்காகிதத்தில் அழகிய காலிகோபயிண்டு செய்தது. விலை 1—8—0.

இப்புத்தகத்தை இகபரசுகசாதனி சந்தாதாரர்களுக்காகவே ஒவ்வொருவரும் ஒருபுத்தகம் முக்கியமாய் வாசிக்கவேண்டிய நூலானபடியால் பாதிவிலையாகிய 12-அணா என்று நியமிக்கப்பட்டது. வேண்டுபவர்கள் 1903வரு அக்டோபர்மீ 31உக்குள் இகபரசுகசாதனி ஆபீசுக்கு எழுதி பெற்றுக்கொள்ளவேண்டியது. மேற்கண்ட தேதிக்குமேல் இவ்விலைக்குக் கொடுக்கப்பட மாட்டாது. ஒவ்வொரு சந்தாதாருக்கும் ஒரு புத்தகத்திற்குமேல் கொடுக்கப்படமாட்டாது. வி. பி. சார்ஜு அணா-3 ஆகும்.

இப்படிக்கு,
☞ கொ-லோகநாதமுதலியார்,
"இகபரசுகசாதனி ஆபீஸ்" சென்னை